Colecția INSOLIT

un om din Wayfalua și alte povestiri

un om din Wayfalua

și alte povestiri

costel baboș

editura BASTION

POVESTE NETERMINATĂ CU O PISICĂ MOARTĂ

Deşi neterminată, aşa cum specific şi în tu
povestea a început într-o joi după-amiază, că
Petrişor a' lui Chemeşe (Chemeşe i se spune în ba
jocură, numele neamului lor fiind Covată), hălăd
ind cum îi era obiceiul, prin Surpături, s-a întors
sat aducând cu el o pisică moartă şi, pe deasupr
neagră ca tăciunele.

– O ţinea, blăstămatul, de coadă. Cre' că moa
tă era, că nu mişca, nu nimic...

Şi nu minţea văduva lui Cocean. L-au văzut
Piscoi, Mălai, bătrânul Ţepeneag, Vornic, ba chia
şi Lae căldărarul, care la ora aia vedea deja dubl
Dublu îl văzuse şi pe a' lui Chemeşe; şi pe fiecare di
ei, cu câte două mâini, două picioare, numai pisică
văzut una singură, de cealaltă ferindu-şi privirea.

– Ho ducea ca p-un lămpaş or' ca p-un d-ăla
d-al popii, de pute-a tămâie... Haşa să mă trăsnească

Şi nici Lae nu minţea.

Iată, de altfel, ce-am aflat chiar din gura lui
Petrişor:

– Am dus-o, da, de coadă şi cu capu'-n jos,
pân' acasă.

– Şi ce-ai făcut cu ea? I-am întrebat.

– Nimica, zău, că n-am apucat. Am ascuns-o numa', în fundu' grădinii, să nu dea careva peste ea până să mă-ntorc eu, ziua următoare, de la şcoală. Voiam să-i scot ochii că încă-i mai luceau şi mi-a povestit bunica, odată, că acolo stau draci şi, dacă-i scoţi ochii, dracii nu mai pot să iasă şi după aia poţi să faci ce vrei cu ei.

– Şi?

– P-ormă, când am venit de la şcoală, am uitat de ea. Am alergat cât am putut de repede la mama să mă plâng de ce mi se întâmplase. Cum doamna învăţătoare ne pusese să ne numărăm degetele de la

mâini, iar lor, la toţi, le-au ieşit câte cinci, numa' mie şase la una, iar la ai'laltă şapte. Mama mi-a spus că îs tolomac rău şi c-o să rămân repetent, dar, pe-ormă, când din întâmplare mi-a văzut mâinile, a scăpat oala ce tocmai o luase de pe foc şi numa' sarmale-au fost pe jos şi pe picioarele mele şi pe ale ei. M-a dus la tata care începuse de cu dimineaţă să cosească în grădină – mi-a stat inima-n loc să nu dea cumva peste pisic – şi mama a strigat aşa de tare, că tata era să-şi cosească picioarele. Ce ai, nebuno? Atunci, mama m-a spânzurat de mâini în sus, arătându-i tatei degetele câte le aveam. Tata, când a văzut ce-a văzut, a început să-şi facă cruce cu cutea de la coasă.

După cum vă puteţi imagina, ştirea s-a răspândit ca fulgerul. Nici n-au apucat a' lui Chemeşe şi fiu-său să ajungă la felcerul Panait, că parte din sat se şi strânsese în jurul lor să vadă şi să audă şi, dacă se putea, să şi pipăie.

Până şi felcerul Panait s-a înspăimântat când a văzut copilul:

– Cum, aşa peste noapte?

A început să-i înjure pe toţi sfinţii şi dracii, dar mai ales pe cei care nu-i trimiteau un medic adevărat, că el n-avea cum să le ştie pe toate. Până la urmă a dat telefon după maşina salvării din Crasna şi aia a venit, da' târziu, că nu era decât una şi parcă atunci se apucaseră să nască toate femeile din satele vecine.

– Tocmai la Cluj ne-au dus, a povestit Neculai a' lui Chemeşe după două zile, când s-a întors, că ăia din Crasna n-au vrut să-l primească.

– Şi ce i-au făcut băiatului, ce-i fac?

– Îi fac tot soiul de analize şi-i pun tot soiul de întrebări. Petrişor le-a povestit şi despre mâţ, iar ăia m-au trimis să vin după el, au spus că cine ştie, poate că să aibă şi mâţul vreo legătură.

Aşa că a' lui Chemeşe s-a pus pe căutat mortă nea, dar de găsit, n-a găsit-o, cu toate că a întors to grădina pe dos. Parcă intrase în pământ, nu alta.

Dacă am fi ştiut noi atunci ce nenorociri av să cadă pe capul nostru...

Cam la o săptămână, s-a întors şi Anuţa, fe ia lui Neculai. Şi-a spus că Petrişor îşi amintise cu înainte să fie dus la felcer, dăduse fuga în grădi luase pisica de coadă şi-o aruncase peste gard, trifoi la Zbârcea.

Şi iată-l pe Neculai a' lui Chemeşe tăind trifo lui Zbârcea fără să ceară un ban. Şi numai după ce dat gata şi-a amintit Zbârcea că găsise pisicu' de m demult, încă nu puţea, dar că îl aruncase şi el, m departe, în ograda lui Sfătu, să nu-i aducă ghinion.

– N-ai găsit un mâţ mort şi negru, în ogradă tine? s-a interesat Neculai.

– Ba găsit, cum să nu, a recunoscut Sfătu, d m-am scăpat şi eu de el. Vezi de-l caută la Pârjoală.

A alergat Neculai la Pârjoală.

– ... un mâţ mort... negru, da.

A alergat şi la Orbăneasa.

– Du-te la Dumitru...

De la Dumitru fuga la Piscoi, de la Piscoi la Trascău, de la Trascău la Petriceu şi tot aşa prin tot satul.

De ce să mint, pisica a trecut şi pe la mine într-una din seri, eu cu mâna mea am aruncat-o mai departe, la părintele Duhan.

Iar de la părintele Duhan a ajuns la Pruncu, de la Pruncu la Căţoi şi, cum am mai spus, a colindat satul întreg.

Lui Petrişor i-au dat drumul abia după trei săptămâni, când ne-am făcut şi noi apariţia la spital, clinică ori ce era; mai bine de jumătate de sat.

Ne crescuseră şi nouă degete în plus, false şi anapoda. Mie, de exemplu, mi-au ieşit din palmă, ca un fel de cârlige. La alţii le-au crescut pe dosul mâinilor, altora le-au ieşit din coate... Dar nu numai degete şi-au făcut apariţia, ci şi urechi, coarne (ce-i drept, dintr-astea mai rar), nasuri, ochi şi încă ceva ce nu pot să vă spun.

Când ne-au văzut doctorii din Cluj, s-au luat cu mâinile de cap.

– N-avem ce vă face, oamenii lui Dumnezeu! Plecaţi, plecaţi acasă, să nu-i molipsiţi şi pe alţii. O să trimitem noi pe cineva acolo, numai plecaţi odată. Şi luaţi-l şi pe ăsta.

Era vorba de Petrişor al nostru. Văzându-ne, a început să plângă de bucurie, deşi arătam cum arătam. În drum spre casă i-am pus toate acele întrebări de la începutul povestirii. Nu ca să fac pe detectivul, ci din pură curiozitate.

Cât despre pisică, nu mai ştim absolut nimic. Se pare că ultimul care-a văzut-o a fost a' Crăciunii. Ieri, când am trecut pe la el, mi-a mărturisit că a găsit-o într-o dimineaţă în bătătura casei.

– Şi-atunci? l-am întrebat.

– Şi-atunci, ce?

– În ocolul cui ai aruncat-o în continuare?

– În ocolu' nimănui, a făcut mirat a' Crăciunii. Am zvârlit-o numai peste poartă, în mijlocul drumului, s-o mănânce câinii...

POVESTIND ÎN DRUM SPRE OGLINDA

1. Despre Oglinda

– ... O lume paralelă, rosti cel ce tăcuse până atunci. Fără să necheze. Căci, cu adevărat, omul acesta avea o mutră de cal.

2. Suzana Vrăjitoarea

Îşi încleştase degetele în braţul meu.

– Trebuie să mă înţelegi, îmi spunea, tu nu eşti ca şi ceilalţi, te-am mirosit de cum te-am văzut.

Mie mi se părea că toată lumea se uita după noi şi ne arăta cu degetul: se duc în lan, se duc în porumb. Lanul de porumb fremăta sub adierea blândă a vântului, iar soarele ne pocnea în creştetul capului.

– Te-am mirosit de cum te-am văzut.

Mie mi se părea că toată lumea ne urmărea cu privirea.

– Şi ce-ţi pasă?

Tulpinile erau mai înalte decât noi, de parcă lanul ar fi fost irigat şi prăşit, deşi, pe de altă parte, erau o grămadă de buruieni acolo, iar unde nu erau buruieni se vedea pământul plesnit de secetă şi bătătorit.

– Trebuie să înţelegi, îmi spunea. Fiindcă tu eşti altfel. Cu tine o să-mi placă. Am mai făcut-o şi cu alţii; dar numai atunci când nu mai rezistam. Aşa cum nici tu nu mai rezişti acum. De-aceea, te rog, nu şovăi.

De unde ştia că şovăiam?

– Pe urmă, îmi era greaţă. Mă apuca aşa o greaţă că vomitam. Iar uneori nu simţeam nimic, nu reuşeam să mă descarc; atunci îmi venea să urlu şi să-l iau pe individ la bătaie; mă înfuriam şi-mi venea să-i scot ochii.

Îşi încleştase degetele în braţul meu şi mă împingea uşor înainte.

Ar fi trebuit să renunţ. Şi s-o iau la goană. Dar nu mă puteam hotărî. Prin cap îmi treceau tot felul de gânduri, ca nişte fulgere. Mici, ascuţite, alunecoase. Mă întrebam: dacă e nebună, oare nu sunt eu mai nebun decât ea? Dacă şi ceilalţi sunt nebuni, nu sunt eu mai nebun decât ei?

Şi totuşi, nu protestam; mă lăsam împins uşor înainte, printre tulpini. Aveam senzaţia că zeci de ochi ne pândeau; spionându-ne, bătându-şi joc de noi şi râzând, arătându-ne cu degetul prin porumbul înalt, viguros, neudat, neprăşit.

Aş fi vrut să renunţ la provocarea ei şi să-i spun că asta e, nu-mi place să fac dragoste cu senzaţia că sunt urmărit de parcă aş face-o pe o scenă de teatru, şi, în afară de asta, era atât de urâtă şi de bătrână încât, încât...

Dar nu i-am spus nimic. Nu m-am împotrivit cu nimic. Aş fi putut s-o fac. N-am făcut-o. Nu ştiu de ce.

3. O Poveste

– Pot, întrebă cel ce părea răstignit, să spun şi eu o poveste?

Şi pentru că nimeni nu-i răspunse, continuă:

– Tot ceva în legătură cu... asta, pentru că mi-aţi amintit de psihiatrie, domnule, mi se adresă.

M-am grăbit să-l încurajez:

– Sigur, sigur că puteţi.

– Suntem chiar curioşi să... adăugă Femeia cu eşarfă, oprindu-se încurcată la mijlocul frazei.

– Desigur, fu de acord bărbosul, pufăind din ţigară şi mângâind-o pe femeie cu privirea, trece timpul mai repede şi nici nu ne plictisim. După care i se adresă celui ce părea răstignit: puteţi începe, domnule.

4. Suzana Vrăjitoarea

Răspuns:

Pe Suzana am cunoscut-o în acel sanatoriu de alienaţi mintali; stătea pe o bancă, singură, într-o tăcere şi aşteptare provocatoare; îşi ridicase un genunchi sub bărbie, lăsându-şi pulpa piciorului dezvelită până sus, aproape de încheietură. Câteva şuviţe din părul încărunţit îi cădeau pe fruntea plină de riduri, pe ochii încercănaţi.

Întrebare:

Ce vârstă avea Suzana când aţi cunoscut-o?

Răspuns:

Nu ştiu. Şi cred că nici Suzana nu ştia. Nu-şi amintea nici măcar de câţi ani era internată. O singură dată am vorbit despre asta, pendula. După părerea mea, cred că era mult mai bătrână decât părea. Privind-o superficial, ai fi fost tentat să-i dai mult mai puţin. Repet cuvântul superficial, pentru că, în realitate, trupul îi era încă destul de viguros şi energic; n-am auzit-o niciodată plângându-se de dureri specifice bătrâneţii.

Întrebare:

Ce v-a atras la ea? Există persoane care sunt de părere că aţi fost victima unor influenţe oculte, teorie la modă.

Răspuns:

Totul a pornit de la prima noastră întâlnire, atunci când am observat-o stând singură pe banc[ă]. Privind-o, am simţit un impuls sexual neaştept[at], ceva pornind din interior şi manifestându-se, brus[c], în afară. Priveam ca hipnotizat ceea ce Suzana v[oia] să arate, mie sau oricui altcuiva care s-ar fi nime[rit] să treacă. Îmi dădeam seama că mi se întâm[pla] ceva neobişnuit, doar mai văzusem femei, mult m[ai] tinere, mai frumoase, mă şi culcasem cu unele d[intre]

ele. Şi chiar dacă Suzana nu purta chiloţi, lăsându-şi sexul la vedere, negru, aproape triunghiular, eram familiarizat, căci pictasem vreme îndelungată după modele goale.

Întrebare:

Ce v-a determinat să pictaţi acelaşi subiect în toate pânzele dumneavoastră?

Răspuns:

După atâţia ani, mi-e greu să redau totul în amănunt. Îmi amintesc doar senzaţia, de parcă cineva m-ar fi împins cu forţa să mă aşez pe bancă alături de ea. O mână nevăzută a cărei materialitate aproape că am perceput-o. Şi îmi amintesc cum mi-am scos din buzunar o ţigară, maşinal, şi cum mi-am aprins-o, şi cum am mai inspirat fumul, alburiu, filtrându-l încet prin plămâni, încercând să câştig timp pentru a judeca. Şi cum gândurile mi se îngheşuiau în cap; şi capul, gata să-mi plesnească; şi cum, de parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns, starea aceea de excitaţie creştea în mine necontenit.

Întrebare:

Care era programul dumneavoastră zilnic, exceptându-l, desigur, pe cel obligatoriu?

Răspuns:

Era o dimineaţă senină de iulie. În curând soarele avea să devină tot mai canicular, gândul mă ducea la atelierul sanatoriului, cu răcoarea sa atât de plăcută şi relaxantă, şi nu înţelegeam ce anume mă reţinea să plec şi ce anume mă făcea să rămân pe banca aceea de lemn, alături de ea. Îmi vine să cred că există lucruri, sau fenomene, cum vreţi să le spuneţi, ce ţi se relevă fără să mai ai nevoie de vreo demonstraţie, pe care le simţi pur şi simplu. Aşa cum, de pildă, li se întâmplă unor jucători de şah. Ei nu pot prevedea în timpul partidei toate variantele posibile ce vor deriva

din mutarea pe care o fac, dar intuiesc că e bună, chiar dacă, aparent, sfidează logica jocului.

Întrebare:

Sunteţi o fire timidă?

Răspuns:

Da. Îmi frecam cu nervozitate palmele de marginea băncii, trecuse mai bine de o oră de când stăteam aşa, fără să ne spunem nimic; şi atunci Suzana m-a întrebat: eşti timid?

Întrebare:

Când aţi început s-o folosiţi pe Suzana ca model?

Răspuns:

Ne-am ridicat şi am început să ne plimbăm pe alee. Ajunsesem, deja, într-o stare de supraexcitare, nu mai suportam, iar Suzana era conştientă de tot ce mi se întâmplă pentru că, la un moment dat, mi-a atins cu vârful degetelor pantalonii în locul cel mai fierbinte. Pe moment, am crezut că o să-mi dau drumul pe mine.

5. O poveste

– Pot, întrebă cel ce părea răstignit, să spun ş eu o poveste?

Şi, pentru că nimeni nu-i răspunse, continuă.

6. Povesteşte Femeia cu eşarfă

Zgribulindu-se de frig, femeia îşi îmbrăcă par desiul, strângându-şi-l cu putere pe umerii slăbănog înguşti şi osoşi.

Şi începu:

– Eram în prima zi a unui nou an şcolar. M mult chiar, preluam o nouă promoţie de copii, care urma să mă ocup patru ani de zile, aşa cu făcusem şi până atunci cu ciclurile precedente.

Atmosfera era sărbătorească.

„Copii, le-am spus micilor mei şcolari, aceasta este o zi deosebită, să n-o uitaţi niciodată!"

I-am dus în sala de curs pentru a ne familiariza unii cu alţii, iar ei m-au urmat, puţin speriaţi că trebuiau să se despartă de părinţi: lucru firesc, la care mă şi aşteptam de altfel. De-aceea şi pregătisem clasa în mod festiv, aranjând din vreme abecedarele pe bănci, câte unul în dreptul fiecărui loc şi, în afară de asta, împânzisem totul cu flori şi hârtie colorată.

I-am aşezat apoi, în ordinea înălţimii, perechi: o fată – un băiat, o fată – un băiat.

7. O poveste

– Pot, întrebă cel ce părea răstignit, să spun şi eu o poveste?

– Sigur că poţi.

– Ba chiar te rugăm!

– Aveţi dreptate, mai trece şi timpul.

– Atunci, pot să-i dau drumul?

– Sigur că poţi.

– Ba chiar te rugăm!

– Aveţi dreptate, mai trece şi timpul.

8. Povesteşte Femeia cu eşarfă

Femeia îşi potrivi mai bine pardesiul pe umerii înguşti şi osoşi. Şi continuă:

– Problema e să-i iei pe copii cât mai uşor cu putinţă. Întotdeauna am procedat aşa cu clasele întâi. Le vorbeam despre şcoală, explicându-le că e tot un joc, o prelungire, de fapt, a jocului din grădiniţă.

„Ne vom juca de-a venitul la şcoală fără să întârziem, le-am spus. Ne vom juca de-a mersul pe coridoarele şi de-a intratul pe uşă făcând cât mai

puțin zgomot. Ne vom juca de-a păstratul curățeniei și îngrijitul mobilierului din clasă. Iar mai târziu, ne vom juca de-a scrisul și cititul, de-a socotitul, de-a învățatul poeziilor și-al ghicitorilor."

Și, pentru a le exemplifica atunci, pe loc, cum e cu aceste jocuri, le-am propus să ne jucăm de-a întrebările și răspunsurile, în felul acesta, într-un timp relativ scurt, reușind să aflu o mulțime de lucruri despre ei; și totul a decurs normal, ca și-n atâtea alte dăți, până când l-am remarcat pe Omuleț.

Aici, Femeia cu eșarfă oftă.

– Omuleț...

Oftă din nou.

Își plimbă de câteva ori degetele prin păr, privindu-ne pe fiecare în parte, dar nu în ochi, ci, cumva, în fundul de ochi. Reluă apoi cu vocea ușor gâtuită:

– Omuleț. Numele îi venea ca o mănușă. Er mic și negricios; părea, mai degrabă, ieșit de curân dintr-o găoace decât apt să înceapă școala. Și cu toa acestea... Vreau să spun că avea un fel de a se miș și de a te privi care te făcea să crezi că e foarte stăp pe sine. Avea... avea aerul unui matur în miniatur Nu știu... cum să vă explic...

– Nici nu e nevoie, interveni bărbosul, sesizâ o nouă poticneală. Înțelegem foarte bine. Mie, p sonal, îmi place să vă ascult, mai adăugă curtenito

Însă femeia nu-i sesiză intervenția. Continuă aceeași voce, în parte crispată, în parte melancoli

– M-am apropiat de el și i-am așezat mâ pe creștetul capului. Fără să bănuiesc vreo cl ce clocotea în capul său disproporționat de mic comparație cu al altora de vârsta lui. Și fără să nuiesc vreo clipă cât de mult avea să-mi march copilul acesta viața ulterioară. Cât de mult avea

mi-o schimbe și să mi-o influențeze. Ca să nu spun mai mult. Și, pentru că nu știam și nici nu bănuiam ce avea să urmeze, am continuat să-l mângâi, așa cum faci cu un pisoi poznaș pe care-l îndrăgești tocmai pentru poznele sale. Căci, într-un fel, făcuse și Omuleț o poznă. Mi-a spus că nu are decât un nume, iar la observația mea că s-ar putea să-l fi uitat pe celălalt, mi-a replicat, aproape cu îndârjire, că n-a uitat, pentru că el nu uită nimic din ceea ce învață, Omuleț fiind numele care i-a plăcut lui și pe care singur și l-a ales chiar după ce s-a născut. Am izbucnit, pur și simplu, în râs, căci niciodată până atunci nu mi se mai întâmplase să aud o asemenea născocire din gura unui copil.

„Hei, poznașule!" i-am spus, ciufulindu-i părul.

Acest lucru m-a și determinat să continui cu jocul de-a întrebările, joc pe care, pe nesimțite, Omuleț avea să-l transforme în ceva atât de serios, încât să-mi provoace insomniile și stările depresive descrise la început.

În ceea ce privește conversația noastră din acea primă zi de școală, v-o pot relata aproape cu exactitate.

L-am întrebat pe Omuleț:

„Nu cumva știi să ne spui și o poezie?"

„Ba da, a răspuns el, știu să spun multe poezii."

„Ia te uită, foarte frumos. Și cam câte poezii știi?"

„Peste o sută."

„O sută?"

Primul gând a fost că exagera din necunoașterea cifrei.

„Dar o sută e neînchipuit de mult când se referă la poezii memorate. Știi cât este o sută?" A răspuns fără nici o ezitare:

„Sigur, este de zece ori câte zece."

Cu claritate, cu siguranță, cu promptitudine.
Vedeți, ni se adresă Femeia cu eșarfă, mai avusesem
și în alte serii copii care veneau în clasa întâi știind,
deja, să scrie și să citească, ba chiar să și socotească:
unii folosindu-se chiar de tabla înmulțirii. Ceea ce
a urmat însă, a ieșit din tiparul obișnuitului. L-am
rugat să spună o poezie din cele „o sută", una care-
plăcea lui mai mult, iar el, cu toată seriozitatea (în
paranteză fie spus, începuse să mă cam sperie cu se
riozitatea-i infantilă), a ținut să sublinieze, apăsând
pe cuvinte, că-i plac toate poeziile pe care le știe
de aceea le și învățase, dar, dacă nu aveam nici
obiecție, ar dori să recite una pe care a compus-o e
Am reținut cuvântul „obiecție", cuvânt pe care pr
școlarii nu-l întrebuințează în vorbirea lor curent
și „compus", nu pentru că la o vârstă atât de frage
nu se poate neapărat compune, ci pentru că aces
cazuri sunt extrem de rare; eu, cel puțin, nu le m
întâlnisem. De regulă, la șapte ani nu se compune,
se memorează, se imită, se repetă.

„Bine'nțeles că n-am nici o obiecție, l-am a
gurat, ba chiar te invit să o faci. Copii! i-am atenț
nat pe ceilalți, vă rog să-l ascultați pe colegul vost
care ne va recita o poezie compusă de el."

Am... notat această poezie, se bâlbâi Femeia
eșarfă, începând să scotocească prin poșetă. A, u
că am găsit-o.

Ne-o flutură prin fața ochilor.

– Aș dori să v-o citesc. Ați putea înțelege
bine ce am simțit atunci. Sper că... sper că n-aveți
mic împotrivă? Face parte, vă asigur, din povesti
– A, nu. Nici un fel de împotrivire, o încu
bărbosul. Ba chiar vă invit să o faceți, asta ca să
în ton cu..., adăugă, zâmbind cu subînțeles din
țurile gurii.

– Poate domnii ceilalți? mai șovăi Femeia cu eșarfă.

– Dimpotrivă, am intervenit, ați reușit, în cele din urmă, să ne faceți curioși.

– Da, da, afirmară și ceilalți.

Numai bărbatul de lângă ușă, cel cu fața prelungă și cabalină, își manifestă acordul printr-o ușoară înclinare a capului. De altfel, până atunci nu scosese nici un cuvânt, singurul semn al participării sale la discuțiile din compartiment fiind aceste gesticulații cu capul, din cauza cărora, asemănarea sa cu un cal părea de-a dreptul izbitoare.

– Atunci... exclamă femeia, potrivindu-și mai bine pardesiul pe umerii înguști și slăbănogi și osoși. Și citi:

EXOD

Regele Alb încălecă pe cal
și plecă.
Și nu se mai întoarse.
Regele Roșu
încălecă și el pe un cal.
Și dus a fost
ca și celălalt.
Regele Verde
a fost ceva mai precaut:
și-a ales un cal ceva mai bun.
Și nu s-a mai întors.

Dracul îi duce pe toți și nu mai aduce pe nici unul
filosofă
Regele Albastru-deschis
în timp ce
își înșeua calul.
Odată și-odată, spuse, trebuie să se termine

şi mai spuse
altfel habar n-am ce-o să se mai întâmple.
Nu s-a întâmplat mare lucru şi nici regele
nu s-a mai întors.
Nu înţeleg
se plânse Regele Negru-de-mânie
unde-au plecat
blestemaţii de regi.
Şi căzu pe gânduri în mijlocul galopului.
Nimeni nu l-a mai văzut nici până-n ziua de azi.
Mezinul n-a cumpănit prea mult ce cal să
aleagă
numai betegit să nu fie
gândi Regele-cel-fără-de-culoare
şi porni conştient de răspunderea sa.
Şi nu s-a mai întors.
Hai să o numim o întâmplare a întâmplării
sau mai bine
tragedia celor şapte regi
i-am propus armăsarului care, fiind de acord,
nechează a drum lung.

După un scurt moment de tăcere, Femeia cu eşarfă reluă tulburată:

– Mărturisesc că mă aşteptasem să aud o p... ezioară dintr-acelea cu ursuleţi şi pisicuţe sau ce... de genul acesta. Mă aşteptam la ceva scurt, sim... şi rimat, chiar la o poezioară cunoscută deja. În ... un caz la ceva serios şi în vers alb pe deasupra. A... exclus din capul locului posibilitatea să o fi comp... Omuleţ, cu toate că nu cunoşteam piesa, dar nu i-... făcut, desigur, nici o observaţie în acest sens; a... stricat farmecul degajat din modul în care interp... tase poezia. De fapt, acest lucru m-a şocat în acee... măsură ca şi textul în sine, ales de el.

9. Suzana Vrăjitoarea

Răspuns:

În afară de dragoste şi pictură se mai puteau face o mulţime de alte lucruri. Programul, aşa-zis obligatoriu, era destul de flexibil în acest sens. Să nu uităm că era, totuşi, un sanatoriu şi nu o puşcărie.

Răspuns:

Da.

Răspuns:

Depinde din ce punct de vedere. E-adevărat, în cei zece ani m-am frustrat singur de unele avantaje, dar nu am pierdut, aşa cum susţineţi, legătura cu civilizaţia. Chiar dacă am întâmpinat unele greutăţi cu reintegrarea mea în viaţa din afară. Dar să nu uităm compensaţiile. Aţi omis, probabil în mod intenţionat, faptul că aveţi ocazia să-mi luaţi un interviu.

Răspuns:

Nu.

Răspuns:

1. Nu răspund la întrebarea numărul unu.
2. Despre sinuciderea Suzanei s-a scris şi aşa ...ult. În general, s-a mers pe ideea gestului sublim. ...u unul nu împărtăşesc această opinie. Suzana a fost ...ternată în sanatoriu pe viaţă. Ca nebună irecupe...bilă. Nu înţeleg de ce acum se caută tot felul de ...nsuri în sinuciderea unei nebune. Dumneavoastră ...ţelegeţi cumva? Adevărul? Vă place să jonglaţi cu ...t felul de cuvinte pretenţioase. Oare nu voi, ziariş..., sunteţi cei mai mari mincinoşi? Scrieţi atunci că a ...st un gest al disperării. Atât.

Răspuns:

Nu.

Răspuns:

Nu e un zvon. Se pare că nu citiţi articolele con...ţilor dumneavoastră. Am declarat în urmă cu doi

ani, într-un interviu din presa locală, că voi renunța la pictură. Între declarație și accidentul survenit mai târziu, în urma căruia mi-am pierdut degetele de la mâna dreaptă, nu există nici o legătură, nici o acțiune premeditată. Nu sunt răspunzător dacă, în urma acestui fapt, valoarea pânzelor mele a crescut cu mai multe procente.

Răspuns:

Nu.

Răspuns:

Da.

Răspuns:

Nu.

Răspuns:

Da.

10. Galbeni, albi, albaștri

Plouă cu înverșunare. De patru, de cinci zile. Cerul pare că s-a despicat în două, iar apa nu mai poate fi stăvilită.

– Dacă-mi permiteți, mi-aș aprinde o țigară.

– Ar fi singurul lucru uscat din întreaga încăpere, glumesc.

O umezeală rece și cleioasă umple spațiile, pătrunzându-ne pe nesimțite în haine și încălțăminte, infiltrându-ni-se în oase și articulații.

– E un obicei de care nu mă pot dezbăra, reia bărbosul în chip de scuză. Când povestesc sau când lecturez ceva, simt tot timpul nevoia să scot fum pe nas și pe gură.

Observația îmi scapă fără să vreau:

– Din câte știu, fumatul nu-i un obicei, ci un viciu.

– Dar cine a vorbit de fumat? se miră el, spuneam doar că-mi place să scot fum, să pufăi adică.

– În cazul acesta ar trebui să folosiți pipă, intervine cel cu ochelarii fumurii.

– Da, m-am gândit și eu, dar prezintă prea multe inconveniente.

– Dumnezeule, cât o să mai țină ploaia asta? întrebă Femeia cu eșarfă pentru a schimba vorba; se pare că nu-i plac discuțiile tipic masculine.

Scârțâind prelung, trenul oprește. Privesc prin fereastra compartimentului și nu văd la doi pași. Clădirile par niște umbre uriașe pe verticală, cu marginile zimțate. Afară, în fața geamului, impiegatul face semne cu paleta.

– Plouă ca-ntr-un apocalips, remarcă cineva.

Stropii mari și deși se lovesc de geam, scoțând un răpăit caracteristic. Zgomotul provocat de ei mă trimite cu gândul la buletinul meteorologic, care prognozase soare pe toată săptămâna în curs.

– Vremea asta cenușie și tristă, murmură bărbosul fără ca, totuși, să folosească un ton afectat, îmi amintește de propria-mi copilărie.

Apoi tace din nou.

– Oh, copilăria! se entuziasmă subit Femeia cu eșarfă. Povestiți-ne ceva despre copilăria dumneavoastră. Trebuie să fie interesant.

– Dar nu-i deloc interesant, protestează bărbosul, în timp ce-și scotocește buzunarele după chibrituri. E numai deprimantă. În ceea ce mă privește prefer orice alt subiect.

Barba sa lungă și stufoasă, acoperindu-i pieptul până la jumătate, seamănă cu cea a unui preot și scriitor din manualele școlare. Când eram elev la gimnaziu, aveam obiceiul de-a maltrata figurile scriitorilor din cărțile de literatură, punându-le bărbi și mustăți. De-aceea, și cei mai apreciați autori de noi erau cei cu fața cât mai curată. Nu numai eu, ci și ceilalți băieți,

ne ambiţionam să-i facem cât mai de nerecunoscut. Jar uneori, cuprinşi de elan, reuşeam performanţa de-a perfora hârtia cu vârful creionului. Cei care deja aveau barbă ne dădeau bătăi de cap şi, neavând inco- tro, ne rezumam la a le ataşa ochelari şi o pipă în gură. Am fost foarte invidiat în ziua-n care, într-o recreaţie, le-am prezentat colegilor fotografia scriitorului cu un plasture pe chelie şi cu un imens cercel în ureche. Pe plan local cel puţin, constituia o inovaţie.

– Intenţia mea, reia bărbosul printr-o tuse uşoară, era să vă relatez întâmplarea ce stă la origi- nea acestei călătorii. Aşa cum, de altfel, am observat că aţi procedat şi dumneavoastră, nu văd de ce aş face tocmai eu excepţie.

– Aşa este, îşi exprimă acordul cel ce păre răstignit, la urma urmei, consider că aceste po- veşti-mărturisiri, ca să le spun aşa, sunt puntea de legătură între noi şi călătoria noastră. Nu ştiu, poate mă-nşel, dar nu văd nici o altă explicaţie.

– Dacă-mi permiteţi, intervine cel cu ochelar fumurii, mult mai semnificativ mi se pare faptul de- fi singurii călători ai acestei garnituri. Ba mai mul decât atât, se pare că trenul nu are conductor şi, n-a vrea să merg mai departe, dar ce părere aveţi despr existenţa sau mai bine zis inexistenţa mecanicului d locomotivă?

– Vă rog, domnilor, se opune Femeia cu eşa fă, încetaţi cu discuţia în jurul acestui subiect. E ca cum am cânta la propria noastră ingropăciune.

– Nu-i acelaşi lucru? Tăcând, nu vom face a ceva decât să gândim aceleaşi intrebări. Am fost...

Un tunet răzbate din afară, acoperind ultime cuvinte. Lumina din compartiment se întrerupe pe tru câteva secunde, moment în care simt o mână st curându-mi-se sub braţ. O mână rece, tremurân

Trăiesc unul din rarele momente în care regret că nu mai pot picta.

11. Despre Oglinda

– ... O lume paralelă, rosti cel ce tăcuse până atunci, mângâindu-şi urechile negricioase.

– Ar fi necesare câteva detalii.

– N-ar limpezi cu nimic lucrurile!

– S-au adunat atâtea incertitudini, încât a de- venit necesar răspunsul la câteva întrebări.

– Un răspuns la oricare din întrebări va provo- ca un set de alte incertitudini.

12. O poveste

– Pot, pot să spun şi eu o poveste?

– Sigur că puteţi, doar am convenit acest lucru încă de la început.

– Noi chiar vă rugăm să o faceţi...

– Bine, bine. Atunci v-o spun, se hotărî cel ce părea răstignit. Este povestea fratelui meu geamăn, mai adăugă fără să schiţeze vreun gest. Fără ca măcar să clipească, să strănute sau să citească, să se scarpine în cap sau în oricare parte a corpului. Este povestea fratelui meu geamăn, preciză pentru a doua oară. Am să v-o spun.

Mi-am dat seama imediat de ce repeta mereu unele cuvinte sau expresii, ori chiar propoziţii întregi; acestea suplineau la el mimica, gesturile, tonurile şi inflexiunile vocii, ale vocii sale egale, terne, fără nu- anţe, fără suişuri şi coborâşuri de volum. Repetiţia şi pauzele între cuvinte erau singurele efecte pe care le folosea în vorbire. Mărturisesc că, până atunci, nu mai auzisem niciodată povestindu-se în felul acesta.

– Fratele meu geamăn, începu cel ce părea răstignit, avea un tic nervos.

După această foarte scurtă introducere se produse o pauză, prilej cu care bărbosul își ceru permisiunea să-și aprindă o țigară, iar Femeia cu eșarfă își aminti că și ea avusese, pe vremea când încă mai preda, elevi cu tot felul de ticuri nervoase, dar nu se impacientase niciodată din cauza asta, fiind un lucru obișnuit sau oarecum obișnuit.

– Ei bine, fratele meu scrâșnea din dinți, continuă imperturbabil cel ce părea răstignit. Pe mama o enerva scrâșnitul acesta din dinți și, într-o zi, nemaisuportând, l-a luat de mână și l-a dus la un control psihiatric. Cu toate că îl speriau medicii, fratele meu nu s-a opus. Ar fi fost inutil. O știa pe mama, cum de altfel o știam și eu, o fire energică și categorică; atunci când hotăra mama un lucru, acest lucru era bun hotărât, nu mai exista loc pentru nici un fel de dar, dacă, poate sau altele de acest gen. În ascuns, noi îi spuneam „zbirul" și ni se părea o poreclă tare reușită. Eram prea mici pentru a înțelege ce înseamnă să crești doi copii, băieți, pe deasupra și gemeni, într-o situație materială precară și de una singură. Spun singură, căci tatăl ne murise. Ne-am trezit cu el, într-o dimineață, spânzurat de un bolț ce susținea garnișa din sufragerie În ziua aceea trebuia să aniversăm ziua noastră de naștere, împlineam șase ani, mama făcuse prăjituri, comandase și două torturi cu lumânări, iar vecinul de deasupra apartamentului nostru urma să ne facă poze pentru album. De-atunci, la fiecare aniversare a zilei de naștere mi-l amintesc pe tata atârnând nemișcat, cu mâinile încleștate de draperia gălbuie din catifea, de parcă ar fi vrut să se cațere pentru a inspira o ultimă gură de aer. M-am obișnuit atât de mult cu această imagine încât celălalt tată, cel viu vreau să spun, a devenit o amintire confuză. Mama spunea despre el că era o

fire extrem de geloasă. Mai mult chiar, susținea că era egoist și posesiv. Nu-și făcea prieteni, nu invita pe nimeni în casă, pe mama o scotea rar în oraș și n-o lăsa să-și caute slujbă. Singura excepție, fiindcă întotdeauna există câte o excepție, era cel ce locuia deasupra noastră. Acesta putea veni la noi oricând ar fi poftit; la ore oricât de matinale sau oricât de târzii. Mama era foarte intrigată de abaterea tatei de la regulă în ceea ce-l privea pe vecinul nostru, dar n-a abordat niciodată subiectul. Și așa era tata destul de suspicios. O dată, tata ne-a spus despre vecinul nostru că era un om necăjit. A fost singura oară când ne-a vorbit despre el în absența acestuia. Nu știu cât era de necăjit. Părea mai degrabă un om liniștit, cuminte, un om așezat. Ca fizic, avea o statură înaltă, osoasă, îl domina pe tata în înălțime; fața îi era prelungă, obrajii îi avea supți, iar fruntea îi era brăzdată de cute mărunte și dese. Avea și ciudățenii. Îi plăcea să se fumeze în apropierea lui, cu toate că nu era fumător. Birturile le frecventa destul de des. Comanda o limonadă sau un simplu pahar cu sifon, pe care-l sorbea cu înghițituri mici până-l prindea ora închiderii laolaltă cu bețivanii obișnuiți ai localului. Abia atunci se ridica de la masă, șovăitor, cu ochii sticlind, și pleca împleticindu-se.

În astfel de momente, nu urca la el în apartament, ci suna la noi. Nu spunea nimic, nu era prea vorbăreț, lua loc într-un fotoliu și stătea acolo. Câteodată adormea și dimineața îl prindea în aceeași poziție. După moartea tatei, cel ce locuia deasupra noastră a continuat să ne viziteze. În timp, mama s-a obișnuit atât de mult cu el datorită blândeții sale, a îngăduinței față de poznele pe care le făceam. De două sau de trei ori pe săptămână, cerea voie mamei să ne scoată în oraș. Ne ducea la film și ne

cumpăra floricele. Bârfa nu l-a afectat sau, cel puțin pe vremea aceea, nu-l afecta, deși numele său și al mamei erau cunoscute în tot cartierul. Cunoscute și batjocorite.

13. O poveste

– Pot, pot să spun și eu o poveste? întrebă cel ce părea răstignit. Și pentru că nimeni nu îi răspunse, continuă. Tot ceva în legătură cu... asta, pentru că mi-ați amintit de psihiatrie, dle, mi se adresă.

M-am decis să-l încurajez.

– Sigur, sigur că puteți.

– Suntem chiar curioși să... adăugă Femeia cu eșarfă, oprindu-se la mijlocul frazei.

– Curioși până la indiscreție, interveni bărbosul, încercând să înlăture momentul de stânjeneală al femeii.

– Bine. Bine. Atunci v-o spun, se hotărî cel ce părea răstignit. Este povestea fratelui meu geamăn, preciză pentru a doua oară. Să v-o spun.

Urmă o mică pauză, prilej cu care bărbosul își ceru permisiunea de a-și aprinde o țigară, iar eu de-a încerca încă o dată să străpung cu privirea perdeaua de apă, în eventualitatea localizării, cu aproximație, a poziției în care ne aflam.

– Ei bine, reluă cel ce părea răstignit, fratele meu geamăn avea un tic nervos. Deschizând o paranteză, aș întreba: bine, bine și ce-i cu asta? O întrebare legitimă pe care și-o poate pune oricine dintre cei de-aici. Iar răspunsul n-ar fi decât unul singur. „Asta" e momentul cheie, ticul nervos al fratelui meu fiind răspunzător de tot ce s-a întâmplat în continuare și are vreo legătură cu călătoria de față. Este răspunzător de destinele noastre, stând la originea unui concurs de împrejurări ce avea să ne

marcheze ulterior. În ciuda faptului, și accentuez, în ciuda faptului că, până atunci, în viața noastră se derulaseră câteva evenimente ce și-ar fi putut revendica acest lucru. Da, un tic nervos, repetă cel ce părea răstignit, închizând paranteza. Ei bine, dlor, anunță fără să ridice sau să coboare tonul, fratele meu geamăn scrâșnea din dinți. Și, pentru că pe mama o enerva scrâșnitul acesta, într-o zi, nemaisuportându-l, l-a luat de mână și l-a dus la un psihiatru. Medicul, un grăsan cu mustața în furculiță, zâmbea tot timpul, etalându-și dantura stricată. Nu, dnă; da, dnă; desigur, dnă; absolut, dnă. În cele din urmă, i-a pus câteva întrebări fratelui meu, fără nici o legătură între ele, concluzionând că nu e nimic grav, că n-are nici pe dracu', a fost chiar expresia lui, că totul e în ordine, stimată dnă. Totuși, când să plecăm, a sărit de pe scaun cu multă vioiciune pentru gabaritul său, lovindu-se cu palma peste frunte. O, da, sigur că da, dnă. Am omis ce era mai important, copilul va rămâne la noi. Dar am înțeles că nu are nimic, s-a mirat mama de brusca întorsătură, din concluziile d-voastră, în urma consultului, am înțeles că nu necesită nici un fel de tratament mai special. Aveți, desigur, dreptate, dnă, numai că, vedeți, există pericolul ca ticul să persiste sau, și mai rău, ca el să se accentueze. Aveți încredere în mine, nu, nu vă faceți griji, exact, bineînțeles, numai două săptămâni, garantez, dnă. La revedere, dnă. Joia și duminica, dnă; cu plăcere. Se întâmpla pentru prima oară să fim despărțiți pe o durată atât de îndelungată și, cu toate că îl vizitam zilnic, netinând seama de interdicțiile programului de vizită, două săptămâni au fost pentru mine o veșnicie. În ziua când l-au externat nici n-am mai dat pe la școală, iar cu o noapte înainte nu închisesem ochii o clipă. Și

totuşi, la întoarcerea spre casă eram plin de energie; cântam; făceam mult zgomot, atrăgându-ne priviri dezaprobatoare din partea celor pe lângă care treceam. Intrând în cartier, dar mai ales în strada pe care locuiam, privirile au devenit mai încruntate, mai tăioase, mai răutăcioase. Cu atât mai răutăcioase cu cât ne manifestam noi bucuria mai gălăgios. Nu le-am luat în seamă, ne obişnuisem cu ele, mama spunea că n-au decât să se uite până au să crape. Ne obişnuisem şi cu şuşotelile pe seama noastră şi a mamei, ne obişnuisem să fim arătaţi cu degetul, ne obişnuisem cu aluziile colegilor şi ale profesorilor de la şcoală, iar mai târziu, cu răutăţile făţişe. Ne obişnuisem până la urmă şi cu porecla de „Monştrii", care, dincolo de poreclă, era o convingere a celui ce ne-a pus-o; o convingere profesională. Ne obişnuisem ca până şi cei ce abia învăţau să vorbească să strige după noi, la îndemnul celor mai mari şi, nu rareori, la al părinţilor: „Monştrii!", „Monştrii!", invectivă menită să ne umbrească şi mai mult copilăria. Eram copii, da, copii ca toţi copiii, oameni ca toţi oamenii, fără defecte fizice, fără malformaţii. Şi totuşi, „Monştrii!". Şi ştiţi, dlor, pentru ce eram monştri? Nu ştiţi. Şi nici nu aţi putea bănui măcar. Fiindcă, dlor, eram gemeni. Nişte gemeni mai aparte, cum am înţeles mai târziu. Mai „speciali". Fiindcă unul din noi semăna cu tata până aproape la identificare, iar celălalt, în aceleaşi condiţii, cu vecinul ce locuia deasupra apartamentului nostru. Dar aşa ceva este imposibil, veţi spune, aşa cum a exclamat şi un preparator de la catedra de biologie când a auzit de cazul nostru. Dacă e adevărat, a mai spus el, atunci copiii aceştia sunt nişte mici monştri. Nu curiozităţi, nu excepţii, nu accident, nu întâmplare. „Monştrii!"

14. Galbeni, albi, albaştri

Plouă. Plouă.

– Să-i spunem, un orăşel din nord, pufăie bărbosul, trimiţând câteva rotocoale de fum străveziu înspre fereastră. Un orăşel cu 10, 20, dar nu mai mult de 30 de mii de locuitori.

Plouă neîncetat de mai multe zile. Şi nopţi. N-aş vrea să se creadă că iau în derâdere (la modul gratuit) creştinismul, dar se pare că Dumnezeu şi-a pus în cap, fie să-i spele, fie să-i înece pe toţi păcătoşii.

15. Despre Oglinda

– E numai o stare de tranzit, explică cel ce tăcuse până atunci, dar asta e ceea ce vă neliniştește.

16. Galbeni, albi, albaştri

De când ne-am îmbarcat în tren, plouă-ntruna. Cu înverşunare. Împotriva nu ştiu cui. Cu neruşinare faţă de nu ştiu cine. Însă lucrul de care mă tem cel mai mult este ca, din cauza umezelii, să nu ni se dereglezе ceasurile. Am pierde noţiunea timpului şi asta ar fi, iată, un incident destul de grav. Poate cel mai grav.

– În imobil locuiau trei familii. Vorba vine familii. Numai familia soţilor Popescu era compusă din două persoane, celelalte fiind reprezentate de câte una singură. Respectiv, doamna Ur, am înţeles că Ur era prescurtarea numelui său întreg; poate Ursula. Şi unchiul meu, în fapt, un văr mai îndepărtat al bunicului, unchi la a cărui găzduire am apelat cu atâta disperare.

17. Despre Oglinda

– Vă asigur că e numai o stare de tranzit, explică cel ce tăcuse până atunci, dacă asta e ceea ce vă neliniştește atâta.

18. Galbeni, albi, albaştri

– Eram urmărit pentru falsificarea de bancnote. Infracţiune, aşa cum ştiţi, foarte aspru pedepsită de lege. Tocmai de aceea alesesem acel orăşel, fiind unul din punctele cele mai îndepărtate de capitală. Încă din prima zi, unchiul meu a hotărât să mă prezinte vecinilor cu care întreţinea relaţii cordiale. Atât de cordiale, încât îşi făcuseră un tabiet în a se reuni seară de seară pentru a lua masa împreună, în apartamentul venerabilei doamne Ur. Masă ce se încheia de fiecare dată cu o partidă de wist. Jucaţi wist? a fost, de altfel, prima întrebare pe care mi-au pus-o după ce am fost prezentat. Wistul se poate juca şi în cinci, m-au asigurat, ba chiar ar fi mai interesant. Şi, cu toate că mă descurcam bine la acest joc de cărţi, am refuzat să particip, preferând rolul de spectator. Mi s-a părut că e mult mai politicos aşa. Eram, totuşi, un străin pe care abia îl cunoscuseră. Am acceptat în schimb, la insistenţele dnei Ur, câteva păhărele dintr-un lichior de casă. Încet-încet, atmosfera a început să se destindă, iar eu să devin mult mai degajat. Aşa se face că, în cele din urmă, i-am asigurat de participarea mea la joc în seara următoare. Nimic, şi aş accentua acest lucru, apăsă bărbosul pe cuvinte, nimic nu lăsa să se întrevadă evenimentul, cu totul ieşit din comun, ce avea să se petreacă peste câteva minute.

– Aţi păţit ceva, domnule? întreabă Femeia cu eşarfă, cuprinzându-şi înfrigurată umerii.

– N-am păţit nimic, o linişteşte bărbosul. Un moment doar am avut senzaţia că trăiesc o parte a trecutului. Mi se întâmplă destul de rar. E o senzaţie foarte bizară.

– Îmi pare rău, n-a fost în intenţia mea să vă deranjez.

– Dar nu m-aţi deranjat deloc. Nu. Dimpotrivă.

– Dacă-mi permiteţi şi mie o scurtă digresiune, intervine cel cu ochelari fumurii.

– Cum să nu, domnule.

– Despre povestea cu falsul. Dacă nu mă înşel, acum vreo 30 de ani, au apărut în presa vremii mai multe articole despre acest caz. S-a făcut multă vâlvă în legătură cu el. Ceea ce a şocat cel mai tare a fost faptul că, în toată afacerea, nu era amestecată decât o singură persoană. Mai mult decât atât. Persoana respectivă, a cărei fotografie era inserată şi ea pe paginile diverselor cotidiane, avea doar 18 ani.

– Era fotografia mea, recunoaşte bărbosul. A fost difuzată de mai toate ziarele de atunci. Se oferea şi o recompensă pentru cel ce ar fi putut da orice fel de indicii care să ducă la arestarea mea. A fost o hăituială în toată regula.

– Mi se pare că aţi fost prins destul de repede.

– Aici vă înşelaţi, îmi pare rău că trebuie să vă contrazic. N-o spun din mândrie, căci nu sunt deloc mândru şi nici n-aş avea motive să fiu. N-am avut nici o circumstanţă atenuantă la ceea ce am făcut, singura care a invocat-o apărarea fiind cea a vârstei, vârstă de care, în final, nici nu s-a ţinut seama. Însă de prins n-a fost vorba. Tocmai aici e farsa întregii poveşti. Spun farsa pentru că, de fapt, m-am predat singur. Tocmai motivul pentru care m-am predat mi-a marcat viaţa şi nu detenţia, cum s-ar putea crede.

19. Povesteşte Femeia cu eşarfă

Femeia îşi cuprinse umerii slăbănogi şi înguşti şi osoşi. Şi spuse:

– Am avut odată un elev al cărui nume i se potrivea de minune. Îl chema Omuleţ. Era mic şi plăpând şi părea abia ieşit din găoace. În isteţime

însă, îi depăşea pe toţi cei de vârsta lui, şi nu numai. Ceea ce era mai minunat la el era faptul că ştia să recite poezii. Închipuiţi-vă, la vârsta lui, să memoreze peste o sută. El susţinea că unele erau compoziţii proprii, dar asta părea absurd, chiar ieşit din comun. Îmi recita câte o poezie în fiecare zi, fără să-l mai îndemn. Şi cu toate că nu credeam în posibilităţile sale de a compune, n-am reuşit niciodată să identific nici măcar câteva versuri cunoscute. Doar vag asemănări cu un autor sau altul. De cele mai multe ori, poemele sale presupuneau cunoştinţe şi cultură proprii oamenilor maturi, nicidecum unui copil de şase ani. Unele din ele, având caracter erotic, indicau o oarecare experienţă a vieţii, pe care Omulet n-avea de unde s-o aibă. Acestea, împreună cu cele al căror filon izvora din mitologie, erau cele mai surprinzătoare. În acest sens v-aş putea da un exemplu semnificativ. Dacă se poate...

Avea o privire atât de pierdută, încât ne-am exprimat cu toţii dorinţa de a asculta. I-am urmărit degetele mâinii, lungi şi albe, aproape translucide. La fel ca şi data trecută, lecturarea poeziei îi producea o puternică emoţie, neputând să-şi reţină tremurul vocii, aşa încât, vorbele sale păreau mai mult cântate.

NEFÂRTATUL
Fârtatul medita în mijlocul înghemuirii
copleşit de revelaţie
Numi revelaţia lumină
o pipăi şi văzu că e bună
şi a fost lumină
El se lăsă emoţionat pe vine
motiv pentru care se răsturnă pe poala muntelui
şi-şi sfâşie veşmintele

Aşa a început primul vid de creaţie
Când se dezmetici dădu nas în nas cu un Călăreţ
pe Dunăre
– Omule
omule,
lăcrimă Fârtatul, îţi place lumina asta caldă
şi blândă?
Are un cusur
rosti Călăreţul pe Dunăre
descălecând
– De unde vii?
– De pe Danubiu
– Bucură-te, am adus lumină
Omul încălecă şi nu mai spuse nimic
Omul plecă unduindu-şi pletele-n vânt
Vântu-i bătea prin plete despletindu-i-le
Fârtatul îl privi până se sătură.
Apoi căzu printr-un con al muntelui
– Unde sunt aici?
– Aici eşti aici. Bine-ai venit! Tocmai
am zămislit
întunericul şi nu ştiu ce să fac
cu el
– Bine te-am găsit, o, Nefârtate!

20. Povesteşte Femeia cu eşarfă

Şi spuse:

– A fost odată un omuleţ. Mic şi negricios. Un omuleţ plăpând şi timid, aşa cum sunt toţi omuleţii. Şi cu toate acestea, atât de deosebit de semenii săi. Atât de... atât de isteţ, de matur, de... nici nu ştiu cum să... A fost odată şi o învăţătoare. Obişnuită, ca toate învăţătoarele. Cel puţin până în momentul în care debutează povestea. O învăţătoare care îşi îndrăgea elevii şi îşi iubea meseria. O învăţătoare singuratică,

retrasă, ce nu cerea altceva decât să fie lăsată să-şi
vadă de propria-i chemare, unde-şi concentrase tot
echilibrul interior. Deşi văduvită de natură, având
un picior cu două degete mai scurt decât celălalt,
nu lăsa să se observe faptul că ar suferi de vreun
complex. Şi nimic n-o împiedica să nu fie un cadru
didactic plin de abnegaţie şi însufleţire.

Femeia cu eşarfă îşi strânse mai bine pardesiul
pe umerii slabi şi osoşi. Şi continuă:

– Cele două personaje aveau să se cunoască cu
ocazia începerii unui nou an şcolar, într-o zi însorită
de septembrie. Mai târziu, această întâlnire învăţă-
toarea şi-o va aminti ca pe cel mai minunat evenimen
al vieţii ei. Iată, pe scurt, povestea pe care unul din
personaje a retrăit-o de atâtea ori în singurătatea ş
mediocritatea locuinţei şi care, aş spune, fără să gre
şesc prea mult, că, în ultima parte a vieţii, a constitui
una din puţinele sale resurse sufleteşti. Totul a înce
put în acea primă zi de şcoală când, în urma unui scur
dialog, omuleţul i-a recitat învăţătoarei sale o poezie
O am la mine, ne asigură Femeia cu eşarfă, indicân
cu degetul o poşetă minusculă ce-i atârna pe umăr
am să v-o citesc, poate, ceva mai târziu. A fost doa
prima poezie dintr-un set întreg ce avea să i le recit
pe parcursul următoarelor zile şi prin care avea s-o fa
mece într-un mod atât de ciudat şi misterios. Pe scur
omuleţul, deşi în vârstă de numai şase ani, judeca
se comporta ca un matur. Nu numai că ştia să scr
şi să se folosească de operaţii matematice complex
dar avea şi aptitudini artistice; ceea ce învăţătoarei i-
fost greu să accepte o vreme: era de neimaginat. Ma
mult decât atât, sugera o cultură generală solidă, fa
ce a uluit conducerea şcolii, precum şi o comisie di
partea inspectoratului şcolar teritorial. S-a mers chi
până la informarea ministerului şi... şi... Dar sunt at

de... Numai readucându-mi aminte, vedeţi, numai reamintindu-mi. În fapt, povestea e mult mai simplă decât, nici măcar nu e nevoie de o gradare a, foarte pe scurt şi paradoxal, aceste calităţi ale lui Omuleţ trec într-un plan secundar. Vreau să spun, o altă latură a sa m-a făcut să, şi despre asta aş dori să vă povestesc. Totul a început atunci când Omuleţ, deşi nu trecuseră prea multe zile de la debutul noului an şcolar, m-a rugat să-l însoţesc după terminarea orelor într-o plimbare prin parcul botanic, făcând abstracţie, intenţionat, de mersul meu pendulat şi greoi. Deoarece, a motivat în timp ce-şi pierdea privirea printre reclamele vitrinelor, tatăl său era atât de prins cu probleme de serviciu, încât nu mai avea timp să se ocupe de el. Decât foarte, foarte rar. Îmi lipseşte exact lucrul de care un copil, chiar şi minune cum sunt eu şi cum conştient sunt că sunt, are cea mai mare nevoie, mi-a spus prinzându-mi mâna, mai mult agăţându-se de ea, aşa cum, de obicei, face un om pe cale de a se îneca. Astfel, am aflat că Omuleţ nu-şi cunoscuse mama, nu auzise şi nu i se vorbise niciând despre ea, nu-i simţise niciodată căldura, mângâierea. Şi nu ştiu cum, şi nici prin ce mecanism anume, cuvintele lui m-au izbit. Da, acesta e termenul, m-au izbit în tot ce exista mai sensibil şi mai... şi m-am oprit în plin trotuar, aveam senzaţia că ceva s-a rupt, a plesnit, ceva ca o membrană subţire, dar rezistentă până în clipa aceea, ceva ca o plăcere paralizantă, dar şi eliberatoare în acelaşi timp; m-am oprit în plin trotuar şi mi-am spus, iată. O fiinţă, mi-am zis, care îţi solicită... care are nevoie de tine, doamnă domnişoară. Care are nevoie, ca-n îndrăzneţele tale visuri, de ceea ce e feminin în tine, de sensibilitate, de afectivitate, de iubire şi dragoste. Şi ceva s-a rupt. În mine. Atunci. Pe trotuar. Ceva a plesnit. Provocându-mi o... nemaiîntâlnită.

Mai târziu, aveam să-mi dau seama că fusese clipa când am devenit femeie. Mă împlinisem. Mă împlinise. Omuleț provocase inițierea unui alt rost în viață. Din momentul acela eram gata să sacrific orice pentru el. Eram gata să-l divinizez. Dacă n-am și făcut-o. Și de aceea. Și tocmai de aceea. Dispariția sa, pentru că am uitat să vă spun. Omuleț a dispărut în ultima lună a trimestrului. A dispărut, așa cum se dispare, cum dispar uneori oamenii. M-a dat peste cap. Era să-mi iau, am fost în pragul de-a-mi lua. De neimaginat. Să dispară din viața mea tocmai când... Și apoi intermi-nabilele discuții ale colegilor. Și disecări pe marginea subiectului. Unii au fost de părere că Omuleț murise. Din cauza autoconsumării. Își consumase energi printr-un proces, nu-mi amintesc cum l-au denumi ei, ceva diabolic, de conversie. Și că s-a tot micșora până, ireversibil, la dispariție. Și alte și alte ipoteze. O adevărată competiție. Fără nici un menajament pentru ei, cu nereprezentând altceva decât o handicapată. După care, viața mi-a devenit o perpetu căutare. Apoi așteptare. Apoi încrâncenare. Apoi, d la capăt.

21. Despre Oglinda

– Sfârșitul poveștii dintre Omuleț și învățăto re nu are sfârșit.

22. Povestește Femeia cu eșarfă

Femeia își potrivi mai bine pardesiul pe ume slăbănogi și înguști și osoși. Și povesti:

– Am început prin a-l căuta la adresa însc să în catalog. Numele străzii, Graminceea, de fa Aleea Graminceea, îmi trezea vag câteva amint probabil din copilărie. Amintiri, desigur, triste. O de câte ori treceam prin locuri în care nu fusese încă remarcată, eram privită ca o ființă abia căzută din lună. Din cauza mersului, deși în copilărie nu mă pendulam cu atâta amplitudine. Trei ore am colindat aleea de la un capăt la altul fără să identific numărul de casă ce mă interesa. În mod foarte straniu, numerele nu erau dispuse în ordine crescătoare, ci cu totul la voia întâmplării. Această ciudățenie mi s-a părut de rău augur, fapt care mi s-a și confirmat în cele din urmă. Casa pe care o căutați dumneavoastră, mi-a răspuns un bătrân căruia i-am solicitat informații explicându-i nedumerirea mea, a fost demolată acum mai bine de douăzeci de ani. Era o dărăpănătură. În locul ei a fost construită o rampă pentru spălarea containerelor, cred că ați remarcat-o. O și remarcasem, desigur, numai că n-am mai avut puterea să i-o și spun. Surpriza mă năucise, lăsându-mă fără replică. Așa cum aveau să mă năucească și cele viitoare. Pot spune, neexagerând cu nimic, că am avut parte de o mulțime de astfel de surprize și lovituri ce mi-au slăbit forțele, mi-au distrus moralul, aducându-mă la stări depresive și, în ultimă instanță, la internarea într-un spital de... Dar lovitura cea mai puternică aveam s-o recepționez chiar în timpul perioadei de convalescență și tocmai din partea lui Omuleț, care, iată, după mai bine de un an, dădea primul său semn. E vorba de o scrisoare, dacă-mi dați voie, și cu asta voi încheia și povestirea, o să v-o citesc în original. I-am recunoscut scrisul imediat și, așa, fără s-o mai deschid, am început să o sărut bucățică cu bucățică, plângând și râzând în același timp. În acel moment păream cu adevărat nebună, dar nebună, nu-i așa, de bucurie. Și cu cât a fost bucuria mai mare, cu atât mai puternic a fost șocul la terminarea lecturii.

Cu degetele subțiri și lungi și translucid de albe, femeia despături hârtia îngălbenită de câte ori

fusese întoarsă pe toate fețele, poate și stropită cu lacrimi, și citi:

„Doamnă domnișoară,

nu vă mai chinuiți. Și nu mă mai căutați. E în zadar. N-am avut niciodată o existență fizică reală. Nu sunt decât o proiecție parțial materializată a propriei dumneavoastră imaginații hipersensibilizate și, într-un fel, bolnave. Încercați să vă îngrijiți sufletul și să vă reeducați spiritul.

Omuleț nu există."

23. Galbeni, albi, albaștri

– Partida de wist tocmai urma să se încheie când am auzit cu toții o puternică bătaie în ușă. S-au privit între ei, uluiți, i-am privit și eu mai puțin uluit. „N-a închis nimeni jos la intrare?" a întrebat doamna Ur, palidă. „Cu mâna mea", a asigurat-o domnul Popescu, la fel de palid și el. Eu înțepenisem cu dama de caro în mână, după care ușa s-a deschis și în cadrul ei și-a făcut apariția un bărbat. Un străin. Am înțeles imediat că nu-l cunoștea nici unul. După mutrele lor lungite. „Să mergem, dle Popescu", au fost cuvintele sale în loc de bună seara, mai ceva ca un coșmar. Dacă-mi permiteți aș mai aprinde o țigară, mărturisesc că tremuram din toate încheieturile, mă așteptam din clipă în clipă să-mi spună și mie același lucru, căci vocea sa metalică, siguranța și stăpânirea de sine, o anume căutătură a privirii, precum și alte câteva detalii nu lăsau nici un echivoc. „Să mergem, domnule Popescu", a spus fără nici o altă introducere.

24. Suzana Vrăjitoarea

Răspuns:

Mai mult, sau altfel, decât o eliberare. Decât o descătușare. Nu găsesc termenul cel mai potrivit. Poate, revenire? Pentru că nici n-aș vrea să sar peste cal. Într-un interviu precedent, vă vorbeam de ridicarea cortinei, risipirea ceții, prăbușirea unui zid. Va trebui să reconsider totul pentru că, și mai repet o dată, moartea Suzanei a însemnat mult mai mult, aș spune că a fost ceva hotărâtor, la fel ca și întâlnirea cu ea.

Întrebare:

Credeți că acțiunea Suzanei asupra dumneavoastră a fost malefică?

Răspuns:

Din câte-mi aduc aminte, am convenit să nu mai revenim la acest punct. Pe de altă parte, răspunsul transpare din celelalte întrebări. N-aveți decât să trageți singuri concluzii. Oricum, fiecare gest sau cuvânt mi-au fost interpretate și reinterpretate, tălmăcite și răstălmăcite.

Răspuns:

În al doilea rând, nu pot scăpa nici eu de subiectivism. Problema mă preocupă atât de intens, încât n-o pot privi decât dinlăuntrul ei. Ceea ce pot însă (și am făcut-o în atâtea rânduri) să afirm cu certitudine este faptul că înainte de a mă interna eram un pictor mediocru.

Răspuns:

Eu aș corecta formularea, aș spune că mă plimbam pur și simplu. Mă aflam sub tensiunea așteptării. Urma să se întrunească o comisie de medici care să decidă dacă voi fi sau nu externat.

Întrebare:

Decizia comisiei a fost...

Răspuns:

Decizia comisiei a fost cea care-a fost. E-adevărat că prin injustețea ei mi-a creat, la un moment dat, o situație favorabilă. Dar pentru foarte scurt timp.

Răspuns:

Doar n-am ucis-o eu pe Suzana. E absurd să crezi că cineva poate ucide un mort. După sinuciderea Suzanei s-a întocmit un certificat de deces, iar corpul a fost supus autopsiei. Nemaiavând pe nimeni în familie, a fost înmormântată în sat. Au participat câțiva dintre localnici și o delegație a sanatoriului în care mă aflam și eu. Deși slujba a fost scurtă, lapidară, ea a constituit un act oficial și înregistrat ca atare în dosare speciale pentru astfel de ocazii. În acest sens, vă întreb eu pe dumneavoastră, ce s-a întâmplat cu toate aceste acte doveditoare? Cum se poate interpreta amnezia participanților la înmormântare în frunte cu însuși slujitorul bisericii?

Răspuns:

Desigur că nu. Pânzele, împreună cu celelalte obiecte personale, le trimisesem deja, prin poștă, unei cunoștințe. Cred că a fost gestul cel mai inspirat pe care l-am comis vreodată. Pentru că, din el, au rezultat cele două consecințe atât de importante pentru mine.

Întrebare:

Ce ne mai puteți spune despre proces? Poate câteva detalii sau observații care v-au scăpat până acum...

Răspuns:

Exact!

Răspuns:

Am auzit frunzele foșnind. Așteptarea, tensiunea. Apoi pașii. Apoi apariția Suzanei. Goală. Cu brațele desfăcute larg, chemându-mă, parcă, într-o îmbrățișare mai posesivă și mai pătimașă ca oricând. Simbol al urâțeniei. Slutenie dusă până la fascinație. Despletită, adusă de spate și crăcănată, cu sânii alungiți și flasci bălăbănindu-i-se deasupra pântecelui și-a sexului zbârcit și crestat. Cu privirea urduroasă, dar plină de poftă, cu... Nu te apropia! am strigat, nu te apropia, vrăjitoareo!

Întrebare:

Ce credeți despre moartea mai mult sau mai puțin naturală, imediat după proces, a avocatului care v-a apărat?

Răspuns:

Am strâns-o de gât. Strigam „Vrăjitoareo!" și-o strângeam cu amândouă mâinile, de gât. Până când am simțit că devine moale, moale de tot. Moartă, părea și mai urâtă.

Răspuns:

Știți prea bine. O înscenare perfectă. Alt certificat de deces, altă autopsie („Moartă prin sufocare"!), altă înmormântare. Toate se repetau cu diferența că sinuciderea devenise asasinat. O concentrare de forțe împotriva mea. Și, ca să nu uit, din această concentrare n-a lipsit nici aportul, major în ceea ce privea discreditarea mea publică, al presei.

Răspuns:

Nu răspund niciodată la ultima întrebare. Din consecvență, din superstiție sau, după părerea unora din colegii dumneavoastră, din prostie.

Răspuns:

Dacă doriți să fie penultima, atunci, cu plăcere.

25. Galbeni, albi, albaștri

– Omul acela, pufăi bărbosul, străinul de care vă povesteam; cu privirea sa tăioasă și înghețată; cu vocea metalică, inflexibilă; înalt, osos, zvelt; cu părul scurt, dar îngrijit; ținută impecabilă; pentru oricine ar fi fost clar că reprezenta securitatea statului. Deși, după mai mulți ani, aveam să aflu că nu, că mă înșelasem. Ei bine, omul acesta ne-a băgat pe toți în

sperieți, iar, în ceea ce mă privește, prin faptul că eram mult mai tânăr, am... nu știu dacă o să mă înțe- legeți, din această întâmplare mi se trag acele tulbu- rări psihice (eu, personal, le-am numit revelații) de mai târziu. Tulburări ce vor sta la baza percepției și apoi identificării galben-albaștrilor. Aceștia, la rân- dul lor, tulburând mintea (și stimulând imaginația) atâtor milioane de oameni.

26. Despre Oglinda

– Povestea galbeni-albi-albaștrilor nu are sfârșit.

27. Galbeni, albi, albaștri

– După fiecare vizită a necunoscutului perfec- ționam încuietorile și zăvoarele, cu toate că începuse să-mi devină tot mai clară zădărnicia eforturilor mele, ceea ce îmi provoca o senzație... aceeași sen- zație pe care trebuie s-o fi resimțit și Sisif în timp ce împingea pietroiul la deal.

În ultima seară pe care am petrecut-o acolo, ploua ca și acum, zgomotos, dezlănțuit și intermina- bil, rămăsesem doar eu și cu doamna Popescu. Eram în aceeași încăpere din prima seară, la aceeași masă de joc, așteptând clipa fatidică, minutarul ceasorni- cului a cărui cursă nu mai putea fi oprită, așteptând să apară călăul (destinul, după părerea doamnei Popescu), străinul, necunoscutul, misteriosul domn cum misterios devenise totul în acest imobil și, poa- te, în primul rând, atitudinea locatarilor săi.

Formula era de fiecare dată aceeași, „să mer- gem, domnule sau doamnă X". Nici mandat de arestare, nici explicație, nici învinuire, numai acel „să mergem" pe care cel vizat îl urma fără împotri- vire, fără să ridice vreo problemă. Nu, muțenia și re- semnarea pe care le afișau nu erau deloc sfidătoare

ci apăsătoare. Pentru mine era de neînțeles. Ca și cum așteptau sau se așteptau mai demult la un astfel de eveniment și s-au înțeles între ei să nu vorbească nimănui, să nu dea nici o lămurire, nici un indiciu, lăsându-mă să mă frământ de unul singur, să-mi pun singur întrebări și să-mi caut singur răspunsurile.

Eram în aceeași încăpere, așezat la aceeași masă de joc ca și în prima seară, o altă ciudățenie, tabiet împins până la absurd. În timp ce pe mine mă preocupa cine e, de unde venea, cine l-a trimis, pe unde intra, în ciuda eforturilor mele de a-i bara calea, sau cum putea intra pe ușa încuiată și zăvorâtă pe dinăuntru printr-o simplă apăsare de clanță și cum reușea să apară întotdeauna la aceeași oră, exact la bătaia pendulului, și-așa mai departe, ei nu voiau să știe decât de jocul lor de cărți ca și cum ar fi fost programați, asemeni unui calculator, să nu se abată de la program, indiferent de ce anomalie ar putea interveni în viața lor.

Eram în aceeași încăpere, alături de dna Popescu, la aceeași masă de joc. Ce jucam? Cred că șeptică sau tabinet, sau mai știu eu ce, căci aruncam cărțile prostește. Din când în când umpleam paharele cu coniac, ești mult mai liniștit când ești amețit de alcool, îi spuneam doamnei Popescu. Beam amândoi nebunește pahar după pahar și nu ne puteam ameți și făceam pe noi de frică.

În dimineața, și-apoi în după-amiaza acelei zile, bătusem toate ușile și ferestrele în cuie, le întărisem cu drugi de fier și proptisem în dreptul lor dulapuri masive. Mai mult nu puteam face, iar în gaura de șarpe nu ne puteam ascunde.

28. O poveste

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, se hotărî cel ce părea răstignit, o să vă spun și eu o poveste. E

vorba de povestea fratelui meu geamăn. Fratele meu geamăn avea un tic nervos. Scrâșnea dinții. Tic pe care mama lui nu i-l putea suporta, spunea că parcă-i pileşte cineva creierii. De-aceea, într-o bună zi, l-a luat de mână şi l-a dus la policlinică în vederea unui consult psihiatric. Dar copilul nu are nimic, dnă, i-a atras medicul atenția, la vârsta lui e ceva obişnuit, v trece de la sine, n-are nevoie decât de puțină linişte Însă mama a insistat să-i facă un tratament: că e nu mai putea suporta să-l audă scrâşnind, că are să zdrobească dantura, că o să rămână fără dinți, şi atât l-a îmbrobodit pe medic până când acesta a consimț să-l vindece pe fratele meu. În acest scop i-a făcut ir ternarea în spital, internare la care eu am protesta deoarece nu mai fusesem niciodată despărțiți un de altul şi nu vă mai spun în ce stare m-am despăr de el ştiind că-l las singur şi ştiind că voi rămâ singur. Tratamentul a durat două săptămâni şi, a cum avea să se dovedească, a fost nefast pentru fr tele meu: o spun cu mâna pe inimă, pentru că, de trebuie să recunosc, a scăpat de scrâşnitul dinților numai câteva zile după externare s-a molipsit de tic. A început să scuipe. O făcea el şi înainte, dar mai când ne întreceam cine scuipa mai departe, la țintă sau mai ştiu eu ce alt joc, însă acum scu altfel, mai mărunt parcă şi mai des. O făcea înd sebi atunci când vorbea. Spunea trei cuvinte şi p ptiu, ptiu. Şi iar mai spunea trei cuvinte şi iar p ptiu, ptiu. Încât mama s-a văzut nevoită să-l d din nou la psihiatrul acela. De data aceasta au de acord amândoi că trebuie reinternat, ceea ce urmat. Încă două săptămâni de tratament pe fratelui meu, ce-i drept împotriva scuipatului, u mult mai evident decât precedentul. După ext re, bucuroasă că fratele meu se vindecase, mam

cumpărat o uniformă nouă, apoi am mers cu toții la un film western, pe care noi îl mai văzusem de două ori deja, fără ştirea ei, în două zile consecutive când chiulisem de la şcoală. Numai că bucuria mamei n-a ținut prea mult: până în ziua următoare când fratele meu a trecut la pocnitul degetelor. Le pocnea aşa, ca într-un dans popular, aşa cum le pocneşti la o nuntă după ce, în prealabil, ai mai tras şi câteva pahare la măsea, adică mai cu foc. Singura diferență era că fratele meu le pocnea ceva mai des, din ce în ce mai des. Închipuiți-vă ce mutră a făcut mama şi cum şi-a pus mâinile în cap. Pentru a treia oară ne-am prezentat la psihiatru. Era nervoasă şi pornită pe el. L-a luat tare, ridicând tonul mai mult decât s-ar fi cuvenit sau decât ar fi fost necesar să se facă auzită. Întrevederea a fost mai lungă ca de obicei, iar în urma ei verdictul a fost înspăimântător. Trei luni. Trei luni avea nevoie dl doctor pentru a-l vindeca şi de data aceasta pe fratele meu. Trei luni şi vă asigur că va fi bine, absolut sigur, voi apela la o tehnică modernă, tocmai ne-a sosit de peste hotare... De peste hotare? a întrebat mama, încă pusă pe harță. De peste cele din răsărit, a riscat medicul adevărul şi trebuie să spun că spre norocul său, căci mama avea o părere tare proastă despre occidentali, de care spunea că sunt o bandă de narcomani cu toții.

29. O poveste

– Mai pocneşti din degete? l-a întrebat mama, iar fratele meu a răspuns că nu mai pocneşte şi a clipit bucuros din pleoape. Atunci să mergem, am luat bilete la circ, la care fratele meu i-a mulțumit frumos şi iar a clipit, tot bucuros şi tot din pleoape. Ce mai e şi cu clipitul ăsta? l-a luat mama la rost. El i-a răspuns că nu ştie şi că nici nu-şi dă seama ce

face. Şi iar a clipit. Din pleoape. Medicul, care era d
faţă la discuţie, a încercat să se retragă discret, îns
mama i-a observat manevra şi, astfel, încăierarea n-
mai putut fi evitată. A fost alarmat întreg personalu
spitalului. În cele din urmă ne-am trezit cu mama î
cămaşă de forţă. Şi au ţinut-o până a doua zi, cân
s-a mai calmat şi i-au dat drumul acasă. Niciodat
dar niciodată, a ţinut să sublinieze ea, nu mai vrea
să am de-a face cu nebuni ce-şi spun medici psihiat
S-a şi jurat, pe cruce şi pe Biblie, nici dacă ştiu
o s-ajungă să clipească întruna, a mai adăugat.
parcă ar fi avut gură rea, căci, cu timpul, fratele m
a început să clipească din ce în ce mai des, ajung
s-o facă, până la urmă, continuu, fără oprire.

30. Despre Oglinda

– V-aş putea spune că în Oglinda nu plouă
ciodată, dar n-am să v-o spun eu, spuse cel ce tăc
până atunci.

31. Povesteşte Femeia cu eşarfă

CĂLĂREŢUL PRIN TIMP
Te-am observat. Râdeai
pe marginea iubirii
părea
un muget al mării pieptul tău
săltând
Şi ca un gând
veneam înconjurându-ţi mijlocul
într-o alunecare de coapse
fără sfârşit
Calul mă aştepta bătând nebuneşte
şi hohotind chemări disperate
„Stăpânul meu! – vino-ţi în fire

hai să plecăm"
Dar eu creşteam tulpină din pântecul tău rarefiat
înălţându-mă spre inimă
printre sâni
prefăcându-mă
liană în jurul gâtului tău
Sălbatic mă striga armăsarul
„Stăpâne
hai
să plecăm; mai avem atâta de mers prin infinit
şi mi-e teamă că nu vom mai ajunge"
Nu, murgule, călătoria s-a sfârşit
nu vezi?
e capătul infinitului aici
şi mi-am găsit himera
şi treci tu dincolo
de sfârşit

32. Despre Oglinda

33. Despre Oglinda

– Călătoria spre Oglinda nu are sfârşit.

34. Povesteşte cel cu ochelari fumurii

Aşa este, confirmă cel cu ochelari fumurii, sco-
ţându-şi ochelarii. Eu sunt fratele geamăn. Şi pentru
că următoarea întrebare se formulă aproape singură,
răspunse. Mai clipesc şi acum. Dacă nu se observă,
e din cauza frecvenţei foarte mari. Zâmbi forţat, în
realitate jenat de propria sa performanţă, în timp
ce-şi reaşează ochelarii pe nas. După care, întorcân-
du-şi privirea, îşi observă fratele, dormind cu gura
întredeschisă.

– Întotdeauna adoarme când se forţează.
A vorbit prea mult.

– De la începutul călătoriei şi până acum nu s-a clintit nici cu un milimetru, am remarcat. Privindu-l cum doarme, aş spune că pare mai ne-clintit ca o statuie.

– E paralizat. Nu-şi poate mişca decât ochii şi gura, ne reaminti cel cu ochelari fumurii. Nici măcar capul nu şi-l poate clătina. Soarta a fost cu el nemi-loasă. Sau cruzimea galbeni-alb-albaştrilor prea dură, i se adresă bărbosului. După ipoteza d-voastră.

– Din păcate, certitudine, replică bărbosul, accentuându-şi cuvintele cu gravitate.

– Fie şi cu certitudine, se resemnă cel cu oche-lari fumurii, şi aşa nu mai are prea multă importan-ţă. Apoi schimbă vorba. Aţi observat cum a adormit brusc, la jumătatea cuvântului? O să vedeţi, când se va trezi, va relua povestea exact de unde a lăsat-o, de la chiar frântura acelui cuvânt.

– E ceva cu adevărat extraordinar, şopti bărbo-sul, parcă nevenindu-i să creadă.

– Povestea vieţii sale e şi mai extraordinară.

– Şi nu ne-o povestiţi? întrebă Femeia cu eşar-fă, zgribulindu-se.

– Să v-o povestesc? De ce nu? admise cel cu ochelari fumurii.

35. Povesteşte cel cu ochelari fumurii

– Atunci ascultaţi!

36. O poveste

37.

38.

SOLDATUL

Joia trecută, soldatul s-a oprit în dreptul gospodăriei lui Furcoi. S-a oprit şi s-a uitat lung printre şipcile putrezite ale gardului, ca şi cum ar fi observat ceva în neregulă.

Eu ştiu de ce se uită aşa şi ştiu şi ce o să se întâmple în continuare. De aceea-mi şi bate inima cu atâta putere. O ating cu palma şi o simt bubuind ca o tobă.

Gospodăria lui Furcoi e peste drum de a noastră şi, în primul moment, am crezut că soldatul va opri lângă gardul nostru. Pe de-o parte, aş vrea să merg cu el, pe de alta, sunt atât de laş, iar frica mă paralizează ţintuindu-mă în spatele uşii.

În hârtia albastră cu care am acoperit fereastra am decupat o gaură şi am numit-o „punct de observaţie". Prin acest punct urmăresc tot ce se întâmplă în afară, iar, uneori, o parte din observaţii le notez într-un carneţel. Aşa cum fac şi acum. În legătură cu punctul de observaţie am notat că – acesta va fi secretul meu! – însă, nu ştiu cum se face, oamenii din sat au aflat de existenţa lui şi i-au spus în batjocură „ochiul dracului". Singura explicaţie e că mă spionează şi ei şi nu sunt cu nimic mai presus decât mine.

Între timp, soldatul s-a desprins de gard şi acum aşteaptă liniştit în mijlocul drumului.

Aşteptarea sa nu durează mult, uşa casei lui Furcoi se deschise brusc şi iată-l pe feciorul-său Graţian, alergând ca o nălucă, chiuind din răsputeri, cu privirea transfigurată şi cu părul răsculat pe creştet. Taică-său şi cu maică-sa încearcă să i se agaţe de mâini şi picioare, de păr sau de haine, rugându-l, implorându-l. În timp ce el, Graţian, încercând să scape de ei pentru a i se alătura soldatului, îi trânteşte şi-i hoiscază prin colbul gros al ogrăzii.

Văzând că nu-l mai poate opri, maică-sa, ieşită din minţi, strigă disperată: „Nu te du, Graţianee! Nu te du, nu te du..." Iar taică-său, Furcoi, culegând de pe jos o bucată de sfoară, se-ndreaptă hotărât spre părul din fundul grădinii. Dacă nimeni nu-l va opri, se va spânzura, aşa cum a mai încercat s-o facă odată, când soldatul i-a luat pe celălalt fecior al său, pe Victor.

Până la urmă, rupând două şipci, Graţian reuşeşte să treacă peste gard şi-apoi să dispară, alături de soldat, pe drumul dinspre Răzoare. Nimeni şi niciodată nu-l va mai revedea, iar deseară, ca de obicei, părintele Cârlig va face o slujbă pentru pomenire.

Uneori cred că e o pedeapsă. Uneori cred că e un blestem. Uneori cred că e, pur şi simplu, destinul, soarta fiecăruia.

Cine poate şti?

Data viitoare va fi, poate, rândul lui Ilarie, poate al lui Simion, sau poate, o Doamne, chiar al meu.

Babele dau în bobi să afle cine e soldatul, de unde vine, unde dispare, ce face cu feciorii din sat pe care îi ia cu el. Dar nu li se arată nimic. Bobii lor sunt proşti sau sunt mincinoşi şi nu spun nimic concret.

Tot ce-au aflat babele care dau în bobi e că soldatul apare din senin sau din neguri, din cer sau de sub pământ; dar nimic, nimic concret. Astfel, în carneţelul meu n-am putut să notez decât că soldatul apare pur şi simplu.

Strigoaia, vrăjitoarea de peste deal, crede că soldatul nu-i de pe lumea aceasta şi nici de pe aialaltă şi că de aceea slujitorii ei, spiriduşii adică, sunt neputincioşi în faţa soldatului. Şi atunci, cum, Doamne, să nu-ţi fie frică? De parc-ar mai exista şi altă lume în afară de asta şi de aialaltă...

De obicei, soldatul îşi face apariţia în sat fie prin uliţa Bregească, fie prin cea a Polhocilor. De când am eu ţinere de minte, o singură dată s-a întâmplat să se abată prin altă parte. Asta a fost într-o

iarnă, cu mulți ani în urmă, când l-a luat pe Crăciun al Tomii. Era singurul fecior de pe ulița Cionchii pe care soldatul îl putea lua. Ceilalți erau prea fragezi ori trecuseră vârsta. Crăciun fusese un flăcău arătos din cale-afară, toate fetele îl plăcuseră. Toate și l-ar fi dorit de bărbat, își făcuseră vise în legătură cu el, își făcuseră iluzii. În cele din urmă îl câștigase fat părintelui Cârlig și, dacă nu ar fi intervenit soldatul urmau să se cunune într-o săptămână. Satul întreg bocit atunci. Întregul sat a purtat negru. Iar eu aș f preferat să mă ia pe mine soldatul, în locul lui. Să nu văd atâta jale, să n-aud atâtea blesteme.

Bătrânii noștri sunt de părere că feciorii sunt duși la război, dar ce război, doar se știe că nu ma există nici unul. Și chiar dacă ar fi, cine-și poate ima gina un război atât de lung?

Bătrânii noștri spun că apariția soldatului i sat se pierde în negura vremurilor. Ei mai spun că vorba de un război al crucii dus împotriva păgânilo și că soldatul e un trimis al celui Atotputernic.

După câte spun bătrânii, îți vine să crezi că s-a prostit sau că așa au fost dintotdeauna.

Pentru că, susțin ei, toate acestea le știu de părinții și de la moșii lor.

Eu, unul, nu știu ce să cred. Sper doar că, î tr-o zi, mă va lua și pe mine și atunci voi afla și adevărul. Cel mai mult aș dori să aflu la ce-i folose bidoanele acelea pe care le poartă în spate și p atât de grele; și la ce-i servește tubul ce duce de bidoane spre gură; și pentru ce poartă pe cap ca ce poartă. Și-apoi hainele sale de un alb strălucit fără nasturi, fără fermoare, fără șireturi, de parcă fi propria sa piele.

Alaltăieri, duminică, soldatul a venit din n Nu țin minte să mai fi apărut la un interval atât

scurt. A venit și l-a luat pe Gligor. Încă o șansă pe care nu am folosit-o. Am vrut să mă iau după ei, însă frica m-a paralizat ca de fiecare dată și n-am fost în stare să mișc un deget.

O, Doamne, așa că mai aștept.

Sunt sigur că, într-o bună zi, soldatul va veni și pentru mine în mod special. Voi ști când, cunosc toate semnele. Mai întâi se va opri în dreptul gardului nostru și va privi cu atenție, concentrându-se înspre ușă sau spre punctul meu de observație. Pe urmă, din piept îi va crește un braț subțire și elastic, pe care și-l va pendula încoace și-ncolo. Și știu, la un moment dat, din vârful acelui braț va țâșni un fulger ce mă va lovi în inimă. Frica mi se va risipi ca prin farmec, iar locul ei va fi luat de un curaj supraomenesc. Voi smulge lanțul, zăvoarele, încuietorile. Voi alerga mai repede ca o nălucă. Nimeni și nimic nu mă va putea opri.

Voi pleca cu soldatul.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...

I.

Se poate spune că soldatul mărșăluia. Mărșăluia, mărșăluia. Mărșăluia. Ca-ntr-un poem scris de un bine cunoscut autor. Se poate spune și că nu mărșăluia. Că-și trăgea doar picioarele. Ori că picioarele-și trăgeau trupul. Ori că propria voință le trăgea pe amândouă. Sau putea, pur și simplu, să fie vorba de inerție. În jurul acestui subiect se pot face mai târziu o mulțime de speculații.

Ceea ce e mai important însă, pentru debutul povestirii (relatării) de față, este că întâmplarea s-a petrecut într-o duminică (după-amiază). Și iată de ce: cursa de călători spre satul Mărăcinii din Vale nu circulă decât de trei ori pe săptămână după un

program aleatoriu, dar niciodată duminica. Iar la această informație voi mai adăuga una. Începând de sâmbăta premergătoare duminicii în discuție, nici un mijloc motorizat sau cu tracțiune n-a sosit și n-a plecat din sat. Asta pentru că s-a surpat podul de peste râu.

Concluzia aproape că se impune de la sine. Soldatul

1. fie că a căzut din cer
2. fie că a sosit pe jos.

Posibil ca nici una din variante să nu fie convingătoare.

Argument:

soldatul nu avea decât un picior.

Răspuns la varianta 1:

trebuie să admitem că e o nebunie să sari cu parașuta din avion cât timp ești posesorul unui singur picior. Cunosc mai multe persoane ce nu s-ar încumeta să sară nici cu trei picioare sănătoase.

Subvariantă la varianta 1:

singura rațiune pentru care s-ar fi pretat, totuși, la un asemenea risc ar fi ca soldatul (în cazul respectiv persoana deghizată în soldat) să fie spion. Dar acest lucru e greu de crezut datorită deconspirării sale imediate.

Răspuns la varianta 2:

pe de altă parte, nici pe jos nu putea veni. Între Mărăcinii din Vale și satul cel mai apropiat, Brustu[...] sunt mai bine de 14 kilometri. Drumul e plin de s[...]ișuri, plin de grohotișuri, plin de coborâșuri. Iar [...] alocuri e și mai desfundat. Și mai e și povestea [...] surparea podului din cauza umflării pârâului.

Dar mai există și o a treia variantă. Nenumerotată. Ca soldatul să fi ajuns mai demult în apropierea satului, printr-un mijloc oarecare, și să fi stat ascuns. Pare varianta cea mai plauzibilă, dacă, nu-i așa, dacă manevra respectivă n-ar ridica problema scopului. Căci, în context cu ce-a urmat, ea nu-și motivează sensul.

II.

Scurte considerații cu privire la decorul în care se petrece acțiunea.

În acest scop, voi reaminti că este duminică după-amiază și că aceasta presupune o anume efervescență, pulsație, atmosferă, specifice duminicilor de la țară.

Despre bătrâni:

stau pe băncuțe de lemn în fața gardurilor de nuiele împletite și tăifăsuiesc despre război, despre dinainte de război și despre celălalt război.

Excepție:

baba Rada nu tăifăsuiește cu nimeni. Deși a prins amândouă războaiele, preferă să nu amintească despre ele. În primul i-a murit mama, iar în al doilea mătușile. Nepoții i-au murit în războiul de după războaie. În timp ce soldatul mărșăluiește pe ulițele satului, baba Rada doarme dusă, suspinând în răstimpuri.

Notă:

mândria sătenilor sunt cei șapte octogenari și opt septuagenari ai săi; iar despre moș Pavăl se spune că, într-o bună zi, va bate suta.

Despre băieții, fetele și feciorii tomnateci:
sunt la horă (discotecă), la căminul cultural ori în poiata lui Nae Clarinet, vechiul loc dinaintea ridicării căminului și unde acum se pot urmări filme pe 16 mm.

Excepții:
fac Viorica, Veronica, Virginica. Toate trei sunt gravide (altfel spus, însărcinate sau cu burta la gură) în luna a opta și, respectiv, a noua. Nu se mai știe de către cine. N-au venit la horă și nici la șură.

Notă explicativă:
pentru că le-au învinețit părinții ochii, le-au turtit nasurile și pentru că, oricum, tot n-ar fi venit.

Despre bărbați:
în marea lor majoritate, bărbații sunt la bufet.

Băuturi servite la bufet:
- drojdie
- drojdioară
- rachiu de drojdie
- bere fermentată la halbă

Excepția 1:
bufetul e frecventat și de câțiva bătrâni:
- nea Mustăți, nea Neagu, nea Cutare
- baciu Sâmion, baciu Lupu, baciu Stână
- moș Neculai, moș Crăciun, moș Martin

Excepția 2:
bufetul e frecventat și de câțiva holtei in pentru serviciul militar:
- a' lu' Chioru, a' lu' Mutu, a' lu' Prăpădit

precum și doi care tocmai încorporează:
- a' lu' Militaru, a' lu' Căpraru

Excepția 3:
bufetul e frecventat și de câteva femei:
- Smaranda, țigancă, vânzătoare de floare și dovleac și
- Zâna, care n-a avut noroc în viață, rămânând fată foarte bătrână și nemăritată.

Notă informativă:
orarul unității se întocmește cu o zi în urmă. În cazuri excepționale (cum sunt duminica și sărbătorile tradiționale), orarul funcționează ca și bufetul, adică non-stop până după apusul soarelui.

Bufetar: Cârciumaru I.

Excepția 4:
bufetul e frecventat și de câțiva copii:
e vorba, desigur, de gemenii (cum le-ar spune cei din sat) Copilu. Copilu-unu și Copilu-doi.

Notă explicativă 1 la excepția 4:
Copilu-unu e băiatul lui Sticlete, șeful și unicul angajat al postului de miliție Mărăcinii din Vale. Copilu-unu poate fi văzut zilnic la bufet, îndeosebi seara, când maică-sa îl trimite după Sticlete al ei.

Notă explicativă 2 la excepția 4:
Copilu-doi, deși leit cu Copilu-unu, nu se știe al cui este. N-are nici mamă, nici tată. De altfel, nici nu e din sat. Unii sunt de părere că ar fi din Spinoasa. Alții sunt de părere că ar fi din Brusturi. Dar sigur nu știe nimeni. Și nici nu interesează. Pentru cei de

la bufet Copilu-doi e un fel de câine de pripas. I se aruncă coji de pâine, iar, câteodată, i se dă de băut și e pus să-njure. În această privință toți sunt de acord. Copilu-doi înjură dumnezeiește.

Despre ceilalți copii:
copiii bat ulițele în susul, în josul, de-a lungu' și de-a latul.

Excepție:
cei din scutece.

Despre femei (neveste):
vorbesc, se vorbesc și se povestesc.

Excepții:
nu sunt!

Notă:
mai puțin una, două, trei, patru, cinci sau șa[se] care au alte preocupări.

Alte preocupări:
- dormitul în prostie
- privitul în oglindă
- întreținerea unor relații extraconjugale lipsa bărbaților care sunt plecați la bufet sau în ...leași scopuri.

Mențiuni:
excepție de la categoriile prezentate mai sus:
- cei cu principii solide
- bolnavii
- cei plecați din sat
- cei plecați dintre cei vii

Notă cu privire la mențiuni:
cei cu principii solide își fac vizite de curtoazie și din curiozitate. Astfel, părintele Popa își curtează finii la ora prânzului. Tovarășul învățător își vizitează părinții elevilor săi la ora prânzului. Primarul își vizitează preoteasa mai pe înserat. Preoteasa s-a pregătit pentru orice eventualitate.

III.

Câinii latră a pustiu. Vitele mugesc îndelung. Porcii grohăie. Găinile cotcodăcesc înnebunite, cu ouăle doar pe jumătate ouate.

Vine furtună?

Vine potop?

Nu!

Trece soldatul. Șontâcăind, cu unicul său picior, pe ulița Bregească.

Trece soldatul. Cu cilindrii săi, grei și lucioși, în spinare.

Trece soldatul. Cu cască de motociclist pe cap și cu antenă de radio ieșindu-i din frunte.

Trece soldatul. Îmbrăcat în salopetă argintie, fără nasturi, fără găici, fără fermoare, fără nici un semn că s-ar putea îmbrăca sau dezbrăca vreodată.

– Trece soldatul! se aude o voce subțire și pițigăiată de după un copac. Fugiți! Fugiți cu toții, oameni buni!

Miroase a praf. A balegi și a excremente de oameni.

– Soldatul ăsta n-a mai fost odată pe-aici? Când l-au luat pe Chiaburul și l-au dus la câmpie. Cu toți ai lui...

Ologul nu poate fugi din calea soldatului. Ca de obicei, javra lui Pisoi i-a luat cârja și încearcă să

i-o îngroape pe undeva. Că i-a şi spus Pisoi într-o zi. Dacă are mânerul din os? Câinele ce ştie?

– Ba ăla a fost alt soldat, îl contrazice oloaga, întinzându-i propria cârjă. Să intrăm cât mai iute pe undeva, până trece urgia.

Totul capătă miros.

Vara târzie, râul cu podul surpat, căpiţele de fân, mieunatul pisicilor, adulterul primarului, invi diile, mirarea.

– Da' tu ce drăcovenie mai eşti? îl întreab Copilu-doi chiar la intrarea în sat.

Unduindu-şi antena, bălăbănindu-şi corpu apoi numai capul, soldatul îi întinde copilului o mi ge. Sau o bilă. În orice caz, ceva sferic şi multicolo pe care Copilu-doi îl înşfacă şi o ia la goană pe uliţel satului, stârnind praful.

– Uitaţi ce mi-a dat nebunul dracului! râde se adresează nimănui. Băga-l-aş de zece ori şi m încă o dată!

Pe uliţă nu mai e nimeni ca să se amuze.

Alarmă!

Trece soldatul!

Dinspre Movila lui Cocoaşă, unde se înal biserica, se-aud, bătând, înnebunite, clopotele.

IV.

Unele întâmplări, fapte şi semne ce au p vestit apariţia soldatului, dar care n-au fost lu în seamă.

Astfel, lui Boboc i-au murit toţi puii de găi

Plăpându, în timp ce bătea nucile, a căzu senin, zdrobindu-şi amândoi genunchii de unicul troi aflat sub copac.

Cu o săptămână (sau mai puţin) înainte apariţia soldatului, pe cer a fost observată o

sângerie, pe care unii au văzut-o galbenă, iar alţii portocalie sau violet.

Ileana, iapa lui Mânzatu, în călduri fiind, ar fi fost văzută împreunându-se cu un ţap sau cam aşa ceva.

Iar în fântâna lui Cumpănă a fost semnalat, de către Balaure (ori Nanasbelit, cum i se mai spune din cauză că se bâlbâie), un şarpe cu două capete. Balaure se jură că cel puţin la unul din capete, şarpele avea un cap cu o gură uriaşă şi sâsâia cu o limbă roşie şi despicată.

Şi, în sfârşit, câteva semne mai mărunte, cum ar fi indigestia părintelui urmată de o lungă constipaţie sau incendiul de la şura lui Pălălaie, din cauza căruia i-au ars vitele, iar mai târziu, după ce focul s-a mai extins, casa până la temelie.

Numai Vrăjitoarea a mirosit că se va întâmpla ceva deosebit, căci, întâlnindu-se cu Zâna, noaptea, în pădure, a avertizat-o. Fugi, Zâno, fugi acasă, că are să-ţi vie norocul! Zâna a fugit, crezând că norocul a şi sosit, lovindu-se de toţi copacii din pădure şi ajungând acasă cu capul cât ciubărul.

V.

Se aud uşile ferecându-se. Pe dinăuntru. Grăbite. Cu lanţuri şi cu belciuge. Şi cu lacăte grele. Cu chei ruginite. Se-aud proptele îngrămădindu-se. Mese, scaune, dulapuri. Se aud ferestrele, sec, închizându-se. Caii fornăind, lovind din copite. Se aud rugăciuni. Murmurate. Rugăciuni strigate. Rugăciuni plânse. Rugăciuni scrâşnite.

VI.

În acest timp trece soldatul.

VII.

Urmări cu privire la trecerea soldatului prin sat.

Deoarece aceste urmări au fost deosebit d numeroase, le voi enumera pe toate. Astfel:

– toate sortimentele de băuturi servite la buf şi-au pierdut brusc tăria. Susţin această afirmaţi prin faptul că, de duminică după amiază şi pân dimineaţă, nici unul din cei aflaţi la bufet nu s clătinat. Nici măcar n-au mişcat.

– un alt fapt remarcabil a fost vindecarea bo navilor, precum şi a acelora cu defecte din naştere

Câteva exemple:

– lui Spânu i-a crescut părul, într-o singură până la genunchi. E-adevărat că şi l-a tuns seara în inte de a se culca, dar în ziua următoare i-a cres din nou şi tot până la genunchi. Norocul său a f că i-a găsit repede o întrebuinţare, folosindu-l împletit frânghii, altfel ar fi umplut tot satul cu p

– Ologului i s-a însănătoşit piciorul bolnav, chiar i-a mai crescut, puternic şi musculos, întrec du-l pe celălalt în lungime cu vreo cinci degete. mod paradoxal, deşi cu ambele picioare sănătoas rămas tot olog.

– Chiorului i-a căzut albeaţa de pe ochi c cu pleoape, revenindu-i vederea pentru totdeaun pentru tot timpul.

– Zăludei i-a venit, în sfârşit, mintea. Ş ajuns atât de înţeleaptă, încât a început să bat podăriile, oferind cugetări pline de adâncime mai oropsiţi.

– se poate spune că n-a scăpat nimeni de decare. Unii s-au vindecat de tot. Până şi prima cu jenă v-o spun, i-a mai crescut un mădular cu

accesorii, speriind-o pe preuteasă în asemenea hal, că năduşea numai zărindu-i umflătura prin pantaloni.

Dar poate faptul cel mai neobişnuit, petrecut după trecerea soldatului prin sat, a fost rodirea a tot ce era de rodit. Adică în toate cele trei ipostaze.

Ipostaza întâi:

în ceea ce-i priveşte pe oameni.

Ipostaza a doua:

în ceea ce le priveşte pe animale.

Ipostaza a treia:

în ceea ce priveşte vegetaţia.

Detalii:

în ceea ce-i priveşte pe oameni, situaţia a fost parţial rezolvată de către doctorul Cuţit, care a chiuretat zi şi noapte tot ce era sub 16 ani şi trecea de 50.

Excepţie:

singură Zâna care nu s-a dat pe mâna lui Cuţit, cu gândul la prorocirea Vrăjitoarei, susţinând că, în pântecele ei, s-a reîntors Mântuitorul.

– în ceea ce priveşte animalele, lucrurile au decurs mult mai simplu, neînregistrându-se nici o perturbare gravă la nivel psihologic. A fost unul din obişnuitele cazuri numite fericite.

Observaţie:

au fătat, desigur, şi scroafele ale căror ovare fuseseră extirpate, dar, în perplexitatea generală, faptul n-a fost sesizat de nimeni şi mai bine că a fost aşa.

– în ceea ce priveşte vegetaţia, nu s-a mai putut face nimic.

După o vară târzie s-a instalat o primăvară timpurie. Aşa că, în timp ce în alte părţi cădea zăpadă sau bătea gerul, la Mărăcinii din Vale se culegeau cireşele.

Cât despre soldat, nimeni n-a mai auzit nimic. Doar că, la o zi după trecerea lui prin sat, pe cer a

fost observată o pată de mărimea unei monede d un leu, a cărei culoare era atât de sângerie, încât uni au văzut-o verde, iar alţii albastră. În ce-i priveşt pe săteni, nu i-au purtat pică soldatului, dimpotrivă i-au ridicat o troiţă pe care au scris cu dalta: „Pe aic a trecut un soldat necunoscut ce ne-a scăpat de mul te beteşuguri şi ne-a blagoslovit cu altele".

VIII.

Precizări finale.

Aici se sfârşeşte povestea soldatului.

Aici se sfârşeşte povestea soldatului.

Pentru cine n-a înţeles, mai repet o dată. Ai se sfârşeşte povestea soldatului.

Despre evoluţia ulterioară a vieţii la Mărăcin din Vale nu pot da nici un fel de relaţii, deoarec din motive personale, am părăsit satul la scurt tim după producerea evenimentelor. Nu m-am mai rein tors niciodată.

În legătură cu bila primită în dar de căt Copilu-doi, pot spune doar că era dintr-un mater dur. Cristal, carbură sau poate chiar o piatră pre oasă. Se spune că ar fi avut proprietăţi miraculoa Din păcate, imediat după ce-a intrat în posesia Copilu-doi a pierdut-o. Unii cred că ar fi înghiţit-

Desigur, pierderea bilei n-are nici o legătur plecarea mea precipitată din sat.

Aceasta îmi este relatarea cu privire la eve mentele petrecute la Mărăcinii din Vale şi la c am fost martoră oculară.

Semnez în deplinătatea facultăţilor m mintale.

Zălu

IORGOVAN